

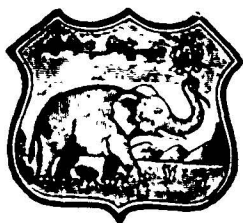
நீதி போதனைப் பாட புத்தகம்

மூன்றாம் புத்தகம்

(எட்டாம் வகுப்பு அல்லது மூன்றாம் படிவத்திற்கு)

ஆசிரியர் :

வித்துவான் - பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர், புதுக்கல்லூரி, சென்னை-14

பிரசுரகர்த்தர் :

ராஜா ராம்சுந்தர் அண்டு கம்பெனி,
520, திருவல்லிக்கேணி ஹைரோடு, சென்னை - 5

முதற் பதிப்பு: 1955

உரிமை பிரகடனத்தருடையது.

விலை அணு 9

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

முன் னுரை

திருக்குறள் ஒரு சிறந்த நீதி நூல். அந்நூல் கருத்துக் களைக் கதையின் மூலம் இனிய மாணவர்களுக்குப் புகட்டுதல் ஒரு நல்ல முறையாகும். அம்முறைக்கிணங்கவே, இந்நூலில் திருக்குறள் பாக்கள் சிலவற்றின் கருத்துக்கள் முன்னர் விளக்கப்பட்டு, அக்குறட் பொருளை விளக்கவல்ல கதையை யும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. குறட்பாவின் பொருளை உணர்வதற்கு நூலின் இறுதியில் அருஞ்சொற் பொருள் களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கால அட்டவணையில் வாரத்தில் நீதி போதனையை நடத்த ஒரு நேரம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்நேரத்தில் இத்தகைய நீதிகளும், கதைகளும் உதவக்கூடும் என்ற எண்ணத்துடன் இந்நூல் வெளி வருதலின், பள்ளிக்கூட அதிகாரிகளும், ஆசிரியர்களும் இதனைப் பெரிதும் ஆதரிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஆசிரியர்

பொருளடக்கம்

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	உலகுக்கு முதல்வர் கடவுள்	... 1
2.	இல்லை என்னுடைய நக	... 10
3.	செய்ந்நன்றி மறவாமை	... 19
4.	தோன்றில் புகழொடு தோன்றக	... 27
5.	சாதுவன் அறவுரை	... 35
6.	அருளும் அன்பும்	... 43
7.	அரசன் கடமை	... 50
8.	உயர்ந்த எண்ணமே உன்னத எண்ணம்	... 58

நீதிபோதனைப் பாடபுத்தகம்

மூன்றாம் படிவம்

1. உலகுக்கு முதல்வர் கடவுள்

கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர். அவர் இல்லாத இடமே இல்லை. இதனை ஒரு தந்தைக்கும் மகனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை மூலமும் உணர்ந்து கொள்ளலாம். ஒருமுறை ஒரு தந்தையார், தம் அருமை மகனை அருகில் அழைத்து, “மகனே! நான் உன்னை ஒன்று கேட்கப் போகிறேன். இதற்கு யோசனை செய்து விடைகொடுக்க வேண்டும்.” என்றார். இதனைக் கேட்ட தனயன் வணக்கத்தோடு, “அப்பா, என்னறிவுக்கு ஏற்ற கேள்வியானால், அதற்குப் பதில் கூறுகின்றேன். என் அறிவையும் கடந்த வினாவானால், நான் எப்படிப் பதில்கொடுக்க இயலும்? என்றாலும், கேளுங்கள். பதில் கூறுகின்றேன்.”

என்றான். என்றதும் தந்தையார் தம் மகனைப் பார்த்து, “கடவுள் எங்கு இருக்கின்றார்” என்று கேட்டார். உடனே சிறுவன் சிறிதும் தாமதம் செய்யாமல், “தந்தையீர்! நான் ஒரு சிறு சந்தேகம் உள்ளவனாய் இருக்கிறேன். அதை முன்னர் விளக்குங்கள். பிறகு நான் நீர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கூறுகின்றேன்.” என்றான். அதனைக் கேட்ட தந்தையார், “சரி, நீ என்ன கேட்கப் போகின்றாய்? கேள்!” என்றதும் மகன், “அப்பா! நீர் கடவுள் இல்லாத இடத்தைக் கூறுங்கள். பிறகு கடவுள் உள்ள இடத்தைக் கூறுகின்றேன்” என்றான். தந்தையார் மகனது நுண்ணறிவை வியந்து கட்டித்தழுவி முத்தம் இட்டனர். இந்தக் கதையையும் நாம் அறிந்துள்ளோம்.

இந்தக் கதையின் மூலமாக நாம் அனைவரும் அறிந்து கொள்வன யாவை? கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார். என்பதும், அவர் இல்லாத இடம் எதுவும் இல்லை என்பதும் அன்றோ? இதனையேதான் வள்ளுவர் தம் அருமைத் திருக்குறள் நூலின் முதல் பாவிலேயே, எழுத்துக்களுக்கெல்லாம் எப்படி அ என்னும் எழுத்து முதலாக இருக்கிறதோ, அதுபோல, உலகத்திற்கு முதல் வராய்க் கடவுள் இருக்கிறார் என்று அழகான உதாரணத்தின் மூலம் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் அன்றோ? இனி உலகுக்குக் கடவுள் முதலாய் உள்ளார் என்பதைக் காண்போமாக.

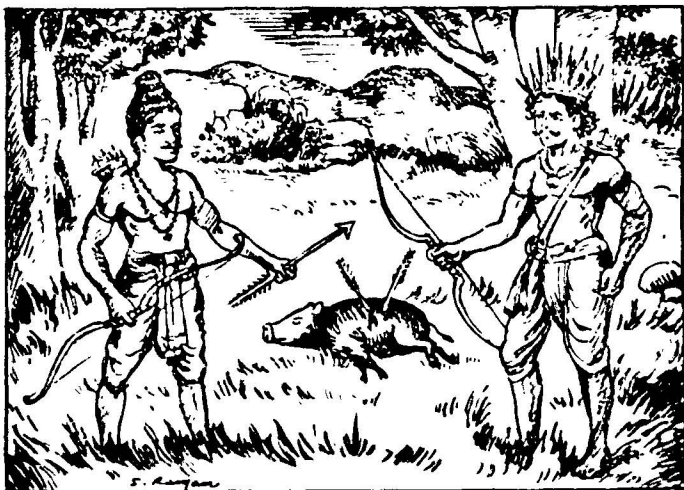
பஞ்சபாண்டவர்களைப் பற்றி நீங்கள் யாவரும் நன்கு அறிந்திருக்கின்றீர்கள் அல்லவா? அப் பஞ்ச பாண்டவர்களுள் அர்ச்சுனன் ஒருவன் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும். பஞ்சபாண்டவர்கள் காட்டில் வாழ்ந்திருந்தபோது வேதவியாசர் என்னும் முனிவர் அவர்களைக் காணவந்தார். வந்தவர் முனிவர் ஆதலின் அவரைத் தருமரும், மற்றும் உள்ள தம்பிமார்களும் நல்வரவு கூறி உபசரித்து ஆசனத்தில் அமர்த்தி வணங்கி நின்றனர். வேதவியாசரும் அப் பாண்டவர்களை ஆசீர்வதித்து, தருமரைப் பார்த்து, “ தருமா ! உனக்கும் உன் தம்பிமார்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள கஷ்டங்களைக் குறித்து நான் வருத்தப்படுகின்றேன். என் செய்வது? என்றாலும் நான் ஒன்று கூறுகின்றேன். அதனைக் கேள். நீ உன் பகைவனை வெல்லவேண்டுமானால், சிவபெருமானிடமிருந்து பாசுபதாஸ்த்திரம் என்னும் படையினைப் பெற வேண்டும். அதனைத் தவம் செய்து பெற்றால் அன்றிப் பெறமுடியாது. அத்தவத்தை மேற்கொள்ளக்கூடியவன் அர்ச்சுனனே ஆவன். ஆக, அவனைச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்யுமாறு அனுப்பிப் பாசுபதாஸ்த்திரத்தைப் பெற வழி காண்க.” என்று கட்டளையிட்டுச் சென்றார். தருமர் தம் தம்பிமார்களுடன் கலந்து பின் அர்ச்சுனனைத் தவம் புரிந்து சிவபெருமானிடமிருந்து பாசுபதாஸ்த்திரம் பெற்று வருமாறு கட்டளையிட்டனர். அர்ச்சுனனும் தன் தமையனார் மொழிக்குச் செவிசாய்த்து

அவ்வாறே தவம் செய்து பாசுபதாஸ்த்திரம் பெறப் புறப்பட்டுவிட்டனன்.

அர்ச்சுனன் தவம் மேற்கொள்ளத் தன் உடல் முழுமையும் திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டனன். சடையை முடித்துக் கட்டினன். நான்கு திசைகளிலும் தீயை மூட்டி இடையில் தான் நின்று ஒருகாலைப் பூமியில் பதித்து மற்றொரு காலைத் தொடையில் ஊன்றி இரு கரங்களையும் தலைக்குமேல் குவித்துக் கண்முடித் தவம் செய்யலானான்.

பார்த்தனும் அர்ச்சுனன், இவ்வாறு சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்கின்றான் என்பதை அறிந்தான் துரியோதனன். அர்ச்சுனன் தவம்புரிந்து சிவபெருமானிடமிருந்து பாசுபதம் பெற்றால், தன்னையும் தன் சுற்றத்தாரையும் வென்றுவிடுவான் என்பதையும் அறிந்தான். வெற்றி பாண்டவர்களுக்கும் தேரால்வி கௌரவர்களுக்கும் தான் கிட்டும் என்பதையும் உணர்ந்தான். ஆகவே, விறையன் கொண்ட தவத்தைக் கலைக்கத் திட்டம் இட்டான். முகாகுரன் என்பவனை அழைத்தான். அவனிடம் எவ்வாறேனும் அர்ச்சுனுடைய தவத்தைக் கலைக்கக் கட்டினாயிட்டான். முகாகுரனும் அவ்வாறே செய்வதாக வாக்குறுதி தந்து, தான் ஒரு காட்டுப்பன்றி வடிவுடன் அர்ச்சுனன் தவத்தைக் கலைக்க அவன் தவம் செய்யும் இடத்தை நாடிவந்தான்.

இந்த நிலைமையினை எங்கும் காது உள்ளவனாய், எங்கும் கண்ணுள்ளவனாய், எங்கும் நிறைந்து உள்ளவனாய் இருக்கும் சிவபெருமான் அறிந்து, தன்னை நோக்கிக் கடுத்தவம் புரியும் அர்ச்சனனுக்குக் காட்டுப் பன்றியால் கலக்கம் ஏற்படாதிருக்கவும், அர்ச்சனனுடைய தவத் துக்கு இரங்கி அவனுக்குப் பாசுபதம் கொடுத்து அருள்

புரியவும் தான் ஒரு வேடவடிவில் வில்லும் அம்புமாகப் புறப்பட்டனர். முகாகுரானுகிய பன்றி அர்ச்சனன் தவத்தைக் கலைக்க முயன்றது. அர்ச்சனன் தன் தவ நிலையைச் சிறிது விடுத்து அப்பன்றியோடு போர் தொடுக்க முனைந்தான். சிவபெருமானும் பன்றியைக் கொல்ல, வில்லை வளைத்து அம்பைத் தொடுத்துப் பன்றி

யின் மீது ஏவினர். இருவர்க்கும் இடையே ஏனம் அகப்பட்டுக் கொண்டது. ஒரே சமயத்தில் அர்ச்சுனன் வீட்ட அம்பும் சிவபெருமானாகிய வேடன் எய்த அம்பும் வராகத்தின் உடலில் தைத்தன. ஓர் அம்பு பட்டாலே உயிர்விடக்கூடிய பன்றி ஈர் அம்பு பட்டபின்பும் உயிரை விடாது இருக்குமோ? பன்றி இறந்தது. ஆனால், சிவ பெருமானாகிய வேடனுக்கும், தவக்கோலத்தில் இருந்த அர்ச்சுனனுக்கும் தர்க்கம் நடக்க ஆரம்பித்தது.

சிவபெருமான் அர்ச்சுனனைப்பார்த்து “நீ பசுத்தோல் போர்த்த புலி. உனக்கு என்னதான் ஆபத்து வந்தாலும் நீ கொண்ட தவத்தைவிட்டு வரலாமா” எனவே உன் உயிர் மேல் உனக்கு அவ்வளவு பற்று இருக்கிறது. மேலும், நான் கொன்ற பன்றியை நீ அம்புபோட்டுக் கொல்லலாமா? இது உன் வீரத்துக்கு அடுக்குமா? இது சுத்த வீரனுக்கு அழகா? “ என்றெல்லாம் கேட்டனர். அர்ச்சுனனுக்குக் கோபம் வந்தது. அவனுக்கு வேடனாகத் தன்முன் நிற்பவர் சிவபெருமான் என்பது தெரியாது. ஆகவே, “அடே, வேடா? அதிகமாகப் பேசாதே. உனக்கு வேண்டியது பன்றி. ஆகவே, அதனை எடுத்துச் செல். இல்லையேல் என் அம்பால் உன்னைக் கொல்வேன்” என்றான். என்னையா நீ கொல்லக்கூடும்” அம்பு எய்து கொல்வது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். என்னோடு மற்போர் செய்து முதலில் வெல் பார்க்கலாம்.” என்று சிவபெருமான் கூறினர். அர்ச்சுனன் அதற்கும் சம்மதித்தனன். இருவர்க்கும் மற்

போர் நடந்தது. வலியரில் வலியான சிவபெருமானிடம் வில் விஜயன் வன்மை என் செய்ய இயலும்? சிவபெருமானாகிய வேடர் அர்ச்சுனனைப் பந்துபோல் தூக்கித் தூக்கி எறிந்தனர். அர்ச்சுனனுக்குப் பெருங்கோபம் வந்தது. “கேவலம் ஒரு வேடன் நம்மை இப்படி அலக்கழிக் கின்றானே” என்று எண்ணினான். தன் கோபம் அடங்கப் பெருதவனாய்த் தன் கையிலிருந்த வில்லால் ஒங்கி வேட னுடைய தலையில் அடித்தான். அவ்வளவுதான். அந்த அடி அந்த வேடன் தலையில் மட்டும் பட்டதா? அர்ச் சுனன் தலையிலும் பட்டது. தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் ஆகிய எல்லா உயிர்ப்பொருள்களின்மீதும் பட்டது. தாய்மார் கருவில் இருந்த சிசுக்கள்மீதும் பட்டது. மழை, நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், சந்திர சூரியர்கள்மீதும் பட்டது. உயர்திணைப் பொருள்கள்மீதும் அஹிணைப் பொருள் கள்மீதும் பட்டது. இந்த அடி, அயர்ந்து இருந்த வர்களும் “இஃது என்ன? இஃது என்ன” என்று ஆச்சரியப்படும்படி, அவர்கள் மீதும் பட்டது. அவர் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்தபோது, “உமக்குத் தலையில் ஏதேனும் திடுமென ஓர் அடி விழுந்ததோ?” என்று விசாரித்துக்கொள்ளவும் தொடங்கினர்.

இதன்பின் சிவபெருமானாக வந்த வேடர், இனி யும் அர்ச்சுனனுக்குக் கோபம்வரச் செய்தல் கூடாது என்று திருவுளம் கொண்டு, அவனுக்கு அருள் செய்ய

ஆகாயத்தில் இடபத்தின்மீது தன் தேவியுடன் காட்சி தந்தார். அர்ச்சுனன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக இருந்து அவரைத் தரிசித்துப் போற்றினான்; அறியாமல் அடித்ததற்கும், அவதூறுகப் பேசியதற்கும் மன்னிப்பு அருளுமாறு வேண்டினான். சிவபெருமான் அன்பர்க்கு எளியன் ஆதலின், அர்ச்சுனனை மன்னித்து அவன் வேண்டியபடி பாசபதாஸத்திரத்தைத் தந்து மறைந்தருளினார்.

இறைவன் மீதுபட்ட அடி எல்லாப் பொருள் களின் மீதும் பட்டதனால் உலகுக்கு ஆதிகாரணன் கடவுள் என்பது இதனால் விளங்குகிறதல்லவா? இதனால் தானே வள்ளுவர்,

‘ அகரமுதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு ’

என்று அருளிச்செய்தார் ?

பயிற்சி வினாக்கள்

1. கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர் என்பது தந்தைக்கும் மகனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையினால் எப்படி விளங்குகிறது ?
2. அர்ச்சுனன் ஏன் தவம் செய்யச் சென்றான்.
3. அர்ச்சுனன் மேற்கொண்ட தவ நிலையைச் சிறிது புலப்படுத்துக !

4. சிவபெருமான் ஏன் வேடனாகப் புறப்பட்டார் ?
 5. சிவபெருமானுக்கும் அர்ச்சுனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணை யாது ?
 6. கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர் என்பது எப்படித் தெரிகிறது ?
 7. “ அகரமுதல ” என்ற குறட்பாலை நன்கு விளக்குக.
-

2. இல்லை என்னாது ஈக

உலகில் மக்கள் செல்வத்தைப் பெற்றுப் பயன் இல்லை. அச் செல்வத்தினால் பெறக்கூடிய பயனை அறிந்து அதனைப் பயன்படுத்தினால்தான் செல்வத்தைப் பெற்றதனால் ஏற்படக்கூடிய பயனைப் பெறுவர். செல்வத்தினால் பெறக்கூடிய பயன்கள் பலவானாலும் சிறப்பாகச் செல்வத்தினால் புண்ணியத்தைப் பெறுதலே சாலவும் பெருமை தருவதாகும். புண்ணியம் எப்போது கிடைக்கும்? வறுமையுற்றவர் தமக்கு இல்லாத காரணத்தால் வந்து கேட்கும்போது இல்லை என்னாமல் கொடுத்து வந்தால்தான் புண்ணியம் கிடைக்கும். இன்னமும் மேலாகச் சொல்லப்போனால், சுவதைக் கடமையாகக் கொள்ளவேண்டுமே அன்றிப் புண்ணியம் கருதி ஈகின்றோம் என்ற எண்ணமும் இல்லாதிருத்தலும் சிறப்பினும் சிறப்பாகும். தம் வாயால் இல்லை என்று கூறாமல் ஈயவேண்டும். இந்தப் பண்பு உடையவரே நற்குலத்தவர் என்பது வள்ளுவர் கருத்து. இவ்வாறு இல்லை என்று கூறுது ஈயும் பண்பு நற்குலத்தவர்பால் தான் உண்டு என்றும் கூறுகிறார். இதனால் நற்குலத்தவராக அமைய விரும்பினால் இல்லை என்னாது ஈயவேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறதல்லவா? இதனை உதாரணத்தால் பார்ப்போமாக.

திருநீன்ற ஊர் என்பது ஓர் ஊர். இது இக்காலத்தில் தின்னனூர் என்று வழங்கப்படுகிறது. இவ்வூர் குடிவளத்திற்குக் குறைவற்றது. இங்குப் பூசலார் நாயனார் என்னும் ஓர் அந்தணப் பெரியார் அமைத்த ஆலயமும் உண்டு. இது ஹிருதாலயம் என்று கூறுப்படுவது. ஆழ்வார்களின் பாடல் பெற்ற வைணவத்தலம் ஒன்றும் ஈண்டு உண்டு. இதனால் இத்தலத்தில் சைவ வைணவர்கள் கலந்து கடவுளடி பணிந்து வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது பெறப்படுகிறதல்லவா?

இத்தகைய பெருமைக்கு உறைவிடமான திருநீன்ற லூரில் காளத்தியப்ப முதலியார் என்பவர் ஒருவர் கண்மாய் வாழ்ந்து வந்தார். செல்வத்தில் ஸ்ரீமானாயும் இருந்தார். இவருக்கு நிலபுலன்கள் நிரம்ப இருந்தன. செல்வத்தில் இவர் சிறந்து விளங்கிய காரணத்தால் இவரைக் குபேரர் என்றும் அங்குள்ளார் கூறி வந்தனர். குபேர சம்பத்துடைய இவர் தம்மை அடையும் வறுமையால் வாட்டமுற்றவர்கட்குக் குறைவற ஈந்து குதூகலம் உற்றும் வந்தனர். எந்த நேரத்தில் எவர் வந்து எதைக் கேட்பினும் இல்லை என்னாது ஈந்து இன்பம் துய்த்து வந்தனர். இந்தக் காரணத்தால் இவரைக் கர்னமகாராஜன் என்றும் கழறி வந்தனர். ஈபவர் கிடைத்தால் எவர்தாம் இவரை நாடாநிருப்பர்? மரம்பழுத்தால் வெளவாலை வா, என்று இரந்து அழைக்க வேண்டுவதில்லை அல்லவா? பல பக்கங்களிலும் இருந்து பல ஏழை

எளியவர்கள் இவர்பால் வந்து பொருளைப் பெற்றுச் சென்றனர்.

இவ்வாறு சிறிதும் சனைக்காமல் ஈந்து வந்த இந்தக் காளத்தியப்ப முதலியார்க்கும் நானுக்கு நாள் வறுமை ஏற்படலாயிற்று. செல்வம்தானே! அதாவது ஓர் இடத்தில் நிலைத்து நிற்காமல் செல்வோம் என்று கூறிக் கொண்டு போவதுதானே! அந்த முறையில் வளப்பம் மிக்க செல்வம் மெல்ல மாறிவந்து விரைவில் வறுமைப் பதம் இவரை வந்தடைந்தது. தமக்கு இருந்த மாடு கன்றுகளை விற்றுவிட நேர்ந்தது. வீடு வாசல்களையும் விலைப்படுத்தும் நிலை ஏற்பட்டது. இவ்வாறான தரித் திரம் ஏற்பட்ட காலத்திலும் தம் சீரிய செயலாகிய ஈயும் கடப்பாட்டில் இவர் சிறிதும் சனைத்தவரல்லர். தம்மால் ஆன பொருளுதவியினைத் தாராளமாகவே செய்து வந்தார். இப்படிக் கெரடுத்துக்கொண்டு வந்தால் இன் னமும் நமக்கு வறுமை வந்துறுமே என்று எண்ணினார் இல்லை. ஈவது, ஈவதனால் இசையுடன் வாழ்வது இவற் றைத்தவிர்த்து மக்கட்குச் சிறந்த ஊதியம் வேறென்றும் இல்லை என்பதே அவரது சீரிய கருத்து. ஆகவே, காளத்தியப்ப முதலியார், இந்த நிலையில் செல்வத்தில் சிறந்தும் பின்னர் செல்வம்அற்ற நிலையிலும் தம்மாலான உதவியினை உதவி வாழ்ந்துவர லாயினர்.

நாவின் கிழத்தியாம் கலைமகள் இருக்கும் இடத்தில் செல்வக்கிழத்தியாம் இலக்குமி நிலைத்திருப்பது நாட்டில்

அரிது. இதற்குக் காரணம் கூற வருபவர் மருகியும் மாமியும் ஒற்றுமையுடன் இருப்பது அருமை என்பர். அதாவது திருமாவின் திருமகனார் பிரமதேவர்; அப்பிரமதேவனார் மனைவியார் சரஸ்வதி. திருமாவின் இல்லக்கிழத்தி இலக்குமி. இந்த முறையால் கலைமகள் இலக்குமிக்கு மருகிதானே? இதைத்தான் சுருக்கமாக "நாவின் கிழத்தி உறைதலால் சேராளே பூவின் கிழத்தி புலந்து" என்று புலவர்கள் புகலத் தொடங்கினர். இதனைப் புலவர்கள் வாழ்க்கை கொண்டும் புகன்று விடலாம் அல்லவா? புலவர்கள் பலர் வறுமையால் வாட்டம் உற்றுத்தானே வாழ்கின்றனர்?

ஒரு புலவர் தாம் எவ்வளவு கல்வியால் சிறப்புற்றிருந்தும் வறுமையால் பெரிதும் வாட்டமுற்றிருந்தனர். தம் இல்லம் வறுமைக்கு உறைவிடமாக இருந்தது. எவ்வளவோ பொறுமையுடன் தம் வறுமையினை அக்கம்பக்கத்திற்கும் வெளிப்படுத்தாத நிலையில் ஒருநாள் உண்டும் பலநாள் உண்ணாது வாழ்ந்து வந்தார். என்றாலும் அவரை வறுமை சும்மாவிடவில்லை; அவரை ஏதேனும் எவரிடமேனும் சென்று பெற்றுவருமாறு தூண்டித் தொந்தரவு கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தது. இந்தக் காரணத்தால் புலவர் சிகாமணியாருக்கு, இல்லை யென்னாது ஈயும் கடப்பாட்டை மேற்கொண்டு எவர்க்கும் ஈந்து புகழை ஈட்டும் திருநின்றலூர் காளத்தியப்பரது நினைவு வந்துற்றது. ஆகவே, ஒருநாள் புலவர்

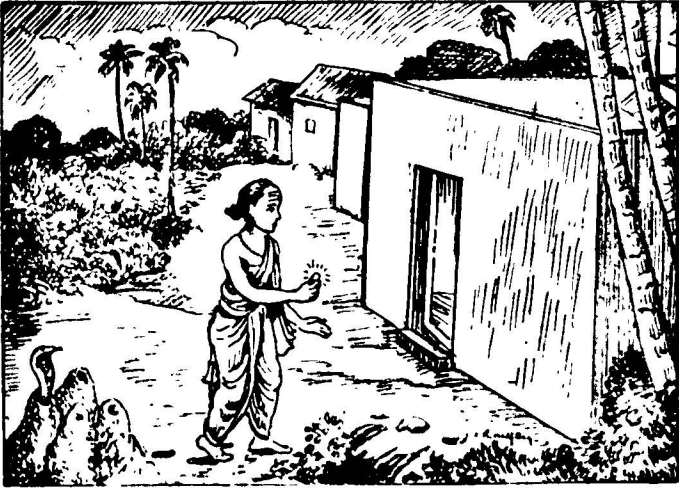
காளத்தியப்பரைக் காணப் புறப்பட்டனர். புலவர் இருந்த ஐருக்கும், காளத்தியப்ப முதலியார் வாழ்ந்த ஐருக்கும் இடையில் பல கல் தொலைவு இருந்தமையால் நடந்தும் வழி மாளவில்லை. மாலையும் வந்துற்றது. இருளும் சூழ்ந்தது. “இதற்குமேல் சென்று பயனில்லை. நாளை காலை அவரைச் சந்திப்போம்” என்ற எண்ணத்தினராய் வழியில் இருந்த ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினர். இது நிற்க,

திருநின்றலூர் காளத்தியப்ப முதலியார் வறுமை அளவுக்கு மீறிவிட்டது. அவர் தமக்கு வறுமை மிஞ்சி நின்றது குறித்துக்கூட வருந்தவில்லை. தம்மையாரேனும் அணுகிவந்து கேட்பின், இல்லை என்று சொல்ல வேண்டுமே என்ற வருத்தமே மேலிட்டது. அதைவிட “நாம் அவர்கள் கண்ணுக்கு அகப்படாமல் எங்கேனும் போய்விடுவதே சாலப் பொருத்தமாகும்” என்று தீர்மானித்தவராய்த் தாமும் தாம் குடியிருந்த வீட்டை விட்டு வெளிக்கிளம்பினார். நீள நடந்துவந்தவர்க்குக் களைப்பும், இதற்கிடையில் இருளும் சூழ்ந்து கொண்டமையினால், வறுமையுற்ற புலவர் அந்தச் சத்திரத்தில் தங்கி இருந்தனரோ அந்தச் சத்திரத்தில் தாமும் வந்து தங்கலானார்.

புலவரும் முதலியாரும் சத்திரத்தின் திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தனர். புலவர்க்குத் தம் பக்கவில் படுத்திருப்பவர் காளத்தியப்ப முதலியார் என்பது தெரி

யாது. முதலியாருக்கும் தம்மருங்கு படுத்து இருப்பவர் புலவர் என்பது தெரியாது. முதலியார் ஏதேதோ எண்ணமிட்டுக்கொண்டு உறங்காது கண்ணை மட்டும் மூடிக்கொண் டிருந்தனர். புலவரும் உறக்கம் கொள்ளாது பசி தம்மை வாட்ட வருந்திக்கொண்டு இருந்தார். பசிக்கொடுமை அவரைச் சுர்மா இருக்கவிடவில்லை. மிகவும் தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பித்தது. அந்தோ பாவம்! அவரால் அந்தச் சமயம் என்ன செய்யமுடியும்? அவர் புலவர் ஆதலின், அந்த இயல்பின்படி, தம்மை வருத்தும் வறுமையுடன் உரையாடுபவர்போல, ஒரு கவியினை அப்பொழுது பாடத் தொடங்கினார். அக்கவியின் பொருளாவது:—“ ஏ வறுமையே! நிழல்போல என்னை விடாது பற்றிக்கொண்டு வருகின்றாயே! உனக்கு என்னை விட்டு நீங்கும் காலம் அணுகிவிட்டது. நான் பொழுது விடிந்ததும் நாளை காலை திருநின்றலுர் வள்ளல் காளத்தி யப்ப முதலியாரைப் பார்க்கப்போகிறேன். அவரைப் பார்க்க வேண்டியதுதான் தாமதம்; அவர் எனக்கு என் வறுமைதீர்ப் பொருள் உதவி செய்வார். அதன் பின் நீ எங்கே? நான் எங்கே? இன்றைக்கு மட்டும் கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள் ” என்பது. இதனைக் கேட்டார் காளத்தியப்ப முதலியார். படுத்திருந்த முதலியார் எழுந்து உட்கார்ந்தார். புலவர் தோற்றத்தை உற்று நோக்கினார். புலவர் உண்மையில் வறுமைக்கு உறைவிடமாய் இருந்ததையும் அறிந்தார். “ இவர் நம்மை நாடி நம் ஊருக்குச் செல்வாரே !

இவ்வளவு உறுதியுடன் செல்லும் புலவர்க்கு நாம் இல்லை என்பது தெரிந்ததும் எவ்வளவு வருத்தம் ஏற்படும். எதுவரினும் வருக. இனி நாம் இங்கு இருத்தல் கூடாது. இவர் வருவதற்குமுன் நாம் அங்கு இருந்து இவரை வரவேற்கவேண்டும்." என்ற எண்ணத்தவராய் அப்பொழுதுதே அவ்விருளில் புறப்பட்டுத் தம் இல்லத்தை யடைந்தார்.

விடியற்காலம் வந்துற்றது. புலவரும் எழுந்தார். திருநின்றலூர்க் காளத்தியப்பர் ஊரை நாடி அவரையும் கண்டார். முதலியார் புலவரை இன்முகம் காட்டி வரவேற்றார். உணவளித்து உபசரித்தார். இதற்குப்பின் பொருள் தந்து போகச்செய்ய வேண்டுமே! இதற்கு

என்ன செய்வார்? தம்மிடம் பொருளோ இல்லை. இல்லை என்று சொல்லவும் இவர்க்கு வாய் வராது. ஆகவே, இவ்வாறு இல்லை என்று சொல்வதைவிட உயிரைவிடுவதே நல்லது என்றே தீர்மானித்தார். இல்லத்தின் பின்புறமுள்ள தோட்டத்தில் பாம்புப்புற்று ஒன்று இருந்தது. “அதில் கையை விட்டேனும், அரவு திண்டி இறப்போம்” என்று தம் கையை அப்புற்றில் விட்டார். தருமம் தலைகாக்கும் அல்லவா? அப்புற்றில் இருந்த பாம்பு அவரைத் திண்டாமல் தன் நாகரத்தி னத்தை அவர் கையில் இட்டது. முதலியாருக்கு ஆச்சரிய மாகி விட்டது. “இது இறைவன் திருவருள் போலும்!” என்று எண்ணினார். அதைச் செல்வர் ஒருவருக்கு விற்றுப் பெரும் பொருள் பெற்றார். அந்தப் பொருளில் சிலவற் றைத் தம்மை நாடிவந்துற்ற புலவர்க்கு ஈந்து போகவிட் டார். பார்த்தீர்களா! முதலியாரது வள்ளன்மையினை. இதனால்தான் வள்ளுவனார்,

‘ இலம்என்னும் எவ்வம் உரையாமை நதல்
குலமுடையார் கண்ணே உன ’

என்று அருளிச் செய்தார்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. நற்குலத்தவர் என்று யாரைச் சொல்லலாம்? ஏன்?
2. காளத்திப்பப் முதலியார் யார்? அவரைப்பற்றி நீ அறிந்தவை யாவை?

3. “காவின் கிழத்தி உறைதலால் சேரானே பூயின் கிழத்தி” என்னும் இதனை நன்கு விளக்குக.
4. புலவர் ஏன் சத்திரத்தை அடைந்தார்?
5. சத்திரத்தில் இருந்த முதலியார் ஏன் உடனே புறப் பட்டுப் போய்விட்டார்?
6. முதலியார் எப்படித் தம் கொள்கையினைத் தட்டுத் தடையின்றி நடத்தினார்?

3. செய்ந்நன்றி மறவாமை

மக்கள் மேற்கொண்டு ஒழுகவேண்டிய பண்புகள் பலவுண்டு என்பது நம் யாவர்க்கும் தெரிந்ததே ஆகும். அவற்றுள் கூடுமானவரையில் எல்லா நற்குணங்களையும் கொண்டு ஒழுகுதல் சாலச் சிறந்ததாகும். இவ்வாறு யாவரும் நற்பண்புகள் பலவும் பெற்று ஒழுகவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உங்கட்கு இந்தச் சிறுநூல் முகமாகக் கைக்கொள்ளவேண்டிய ஒழுக்கங்கள் பலவும் எடுத்து இயம்பப்பட்டு வருகின்றன. இந்தப் பகுதியில் செய்ந்நன்றி மறவாத நற்பண்பு பற்றிக் கூறப்படுகிறது. வள்ளுவர் ஒவ்வொரு கருத்தையும் நன்கு வற்புறுத்திக் கூறவல்லவர் அல்லவா? அந்த முறையில் இங்குச் செய்ந்நன்றி மறவாமையைக் குறித்துச் செப்பும்போது, எந்தவிதமான உதவிகளை மறந்தவர்கட்கும், அப்படி மறந்ததனால் வரக்கூடிய பாவத்திலிருந்து தப்பிப் பிழைக்க வழி ஏற்படும். ஆனால், பிறர்செய்த நன்றியை மட்டும் மறந்தவர்கட்கு வரும் பழி பாவங்களில் இருந்து தப்பிப்பிழைப்பது அரிது." என்று கூறுகிறார். இதனால் நன்றி மறப்பது நன்று என்று என்பது பெறப்படுகிறது. அல்லவா? இப்பண்பு அரக்கரிடத்திலும் அமைந்து இருக்கிறது என்பது கீழ்வரும் நிகழ்ச்சியினின்றும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

கும்பகர்ணன் என்பவன் இலங்கை வேந்தனின் நோர் இனையவன். இராமாயணத்தில் ஏற்றம்பெறுதற்கு உரியவன் பேர் உறக்கத்திற்குப் பேர் போனவன். இக்காலத்திலும், எவனேனும் நீண்டநேரம் உறங்குவானாயின், அவனைக் கும்பகர்ணன் மாதிரித் தூங்குகிறான் என்றும் கூறுவதைக் கேட்கலாம். ஸ்ரீ ஆண்டாள் அம்மையாரும், தமது திருப்பாவையாம் திவ்விய நூலில், பள்ளிகொண்டு உறங்கும் ஒருத்தியைக் கண்டு, தோழி, நீ இவ்வாறு உறங்குகின்றாயே, கும்பகர்ணன் தான் இறந்தபோது, தன் றியல்பாகிய உறங்கும் தன்மையினை உனக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றானே? என்று நகைச்சுவை ததும்ப நவீனமும் உள்ளார். கும்பகர்ணன் உறக்கம்தான் பெரிதும் உடையான் என்று கூறிவிடலாமா? அவன் சிறந்த உடல் வன்மையும், உளப் பண்பையும் பெற்றவன். மந்திராலோசனை சபை நடந்தபோது, அரக்கர் கோனும், இராவணன் தனக்குத் தன் உள்ளக்கிடக்கை இன்னது என்பதை உரைக்கும்கால் “குற்றமற்ற பிறர்க்கு வாழ்க்கைப்பட்ட மங்கையினைச் சிறையில் அடைக்கின்றோம். ஆனால், அதே சமயத்தில் புகழை விரும்புகிறோம்; மேலும் நாம் மானத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். இடையிடையே உலக இன்பத்தையே விடாப்பிடியாகப் பிடித்துள்ளோம்; நாம் தோள்வலி, மனவலி முதலானவற்றைப் பெற்றிருந்தும், மானிடர்களாகிய இராம இலக்குவர்க்கு அஞ்சுகிறோம். வெகு நன்றாய் இருக்கிறது நமது வீரம்! சிரேஷ்டர்கள் செய்யும் செயலை அன்றோ செயல் வேண்டும்; அதனை நீ

செய்திலையே ! நம் குலத்துக்குச் சிறுமையை அன்றோ தேடிக்கொண்டாய் ? ஆகவே, சீர்தையை இனியாகிலும் விடுதலை செய் ” என்று கூறியுள்ளான். இவ்வாறு இயம்பியவன் போர்க்களம் போகாது பின்னிட்டானா ? அது தான் இல்லை. தன் கருத்தைக் கூறினான். அதன்பின் இராம இலக்குவருடன் பொருது மடியவே உறுதி கொண்டான். போரும் மூண்டது. போர் நடந்தபோது கும்பகர்ணனது வீரதீரச் செயலையும் கண்ட இராமன் அவனையும் தன்பால் எவ்வாறேனும் இணைத்துக் கொள்ள எண்ணம் கொண்டான். இவ்வெண்ணம் தவறான எண்ணம் அன்று. மன்னர்களாய் இருப்பவர்தாம் வெற்றி காண்பதற்குக் கையாளும் முறைகளுள் இதுவும் ஒன்று.

ஆகவே, கும்பகர்ணனையும் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்ளத் தன்னைச் சூழ இருந்தார் அனுமதியினைப் பெற்றுக் கும்பகர்ணனுக்குக் கூறுவன கூறி அழைத்து வருமாறு தூதுவரை அனுப்ப உளங்கொண்டான். இராமன் அது சமயம் யாரைத்தூது போக்கினால் துயரம் இன்றி இவ்வெண்ணம் இனிதின் நிறைவேறும் என்று நீள நினைந்துகொண்டிருந்தான். இறுதியில் வீபீடணன் தானே கும்பகர்ணன்பால் தூது போவதாகக் கூற அதனை அனைவரும் ஒவ்வினர்.

வீபீடணன் இராமனிடம் விடைபெற்றுக் கும்பகர்ணன் தங்கி இருந்த பாசறையினை அணுகினன் ; இவனது

வருகையினைக் காவல் காப்போர் கும்பகர்ணனிடம் கூறினர். இளைவல் வருகை கேட்ட இளஞ்சிங்கமாம் கும்பகர்ணன் பெருமகிழ்வு கொண்டு உள்ளே வருமாறு பணிக்க, விபீடணன் உட்சென்று தன் முன்னோன் தளிர் அடிகளில் லீழ்ந்து பணிந்தான். கும்பகர்ணனும் விபீடணனைத் தன் கைகளால் வாரி எடுத்துத் தன் முன்னமர்த்தி “தம்பி, நீ ஏன் இங்கு வந்தனை? நம் குலத்தில் ஒருவனாகிலும் உயிர் இழக்காது தப்பினான் என்று உளம் உவந்து இருந்தேன்; அவ்வுவகை ஒழிய நீ ஏன் மீண்டும் எம்பால் வந்து சேர்ந்தனை?” என்று கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வினவினான். இந்த அளவில் கூறித் தன் கூற்றை முடித்திடாமல் கும்பகர்ணன், “விபீடணா! நீ இரகு குலதிலகனான இராமனை அடைக்கலம் புகுந்து பெற்றபேறு தேவர்கட்கும் கிடைத்தற்கரியதாயிற்றே. இச் சிறப்பை நீ அடைந்தது குறித்து யான் எவ்வளவோ மகிழ்ந்து இருந்தேனே. நாங்கள் காலன் வாயில் இருந்து களிக்கின்றோம். அழுதுண்டு வாழும் நீ நஞ்சுண்டு வாழ எண்ணலாமா? நம் மரபு அரக்கர் மரபு என்று அறைவார் அறைக. உண்மையில் நம் மரபு புலத்தியர் வழிவந்த மரபு. அம் மரபு அடியோடு மாய்ந்துபோகாமல் இருக்க நீ ஒருவனாகிலும் உய்ந்துபோனாய் என்று அன்றோ யான் எண்ணினேன். என் வாய் சோரச் செய்தனையே; என் உள்ளம் வருந்துகிறதே. இராம இலக்குமணர்கள் அபயம் என்று அடைந்த உன்னை விட்டுவிட எண்ணாரே. அவர்களை நீ

சரண்புக்கமையால், நீ இறப்பையும் பிறப்பையும் எளிதில் போக்கிக்கொண்டாய் அன்றோ ? இப்படி இருக்க நீ ஏன் வந்தாய் ! பிரமனால் தவம் செய்து நீதி, தருமம் அறிவு ஆகியவற்றைப் பெற்றாய். அழியாத ஆயுளையும் பெற்றாய். இவ்வளவு பெற்றும் நீ ஈண்டு வந்துற்றாயே? இன்னமும் இனப்பண்பு விட்டொழிந்திலதோ ?”

“ விபீடண ! நாங்கள் இராமன் அம்பால் இறத்தல் உறுதி. அவ்வாறு இறந்த பிறகு எள்ளும் நீரும் இறைக்க நீ ஒருவன் உயிர் பிழைத்து உள்ளாய் என்று எண்ணிய எண்ணத்தில் இடிவிழுந்தாற்போல இறப்பை எதிர்நோக்கி நிற்கும் எம்பால் வந்துற்றனையே ? நீ யன்றோ இலங்கைக்கு மன்னன் ஆகப் போகின்றாய் !” என்று

மாசற்ற தன் மனத்தில் எழுந்த மாற்றங்களைக் கும்பகர்ணன் கூறியிட்டான்.

இவ்வாறு தன் தமையனான கும்பகர்ணன் கூறிய மொழிகளைக் கேட்ட விபீடணன், “அண்ணலே ! யான் சில உரை பகர உன்பால் வந்தேன். அஞ்ஞான இருள் முடிய என்னை ஏற்று இன்னருள் சுரந்த இராமனை நீயும் சாரின், அவன் உனக்கும் அருள் புரிவான் ; அப்படி நீ அவனை அடைக்கலம் புகுந்தால் உன் பிறவியும் ஒழியும். இவ்வுலக வாழ்க்கையும் ஒழிந்து வீட்டின்பம் வந்தெய்தும். எனக்கு அவன் பின்னால் இலங்கையரசைத் தருவதாகக் கூறிய அரசை உனக்கு யான் அளித்து, உன் அடிதொழுது உன் ஏவல் பூண்டு வாழ்வேன். நம் உற்றார், உறவினர், அன்றித் தாய் தந்தையர் ஆனாலும், தீயவை செய்வாராகில் அவற்றிற்கு நாம் உடந்தையாக இருக்கலாமா ? தூய செயலை நாம் மேற்கொண்டால் பழிவந்து சாருமோ ? ஒருவன் தீங்கு செய்தால், அவனோடு தீங்கு செய்யாதவர்களும் கெட்டுடாழிதல் முறையாகுமா ? நம் உடலில் ஒருபுண் உண்டாயின் அது நம் உடலில் தோன்றியதுதானே என்று நாம் சும்மா இருந்துவிடுகின்றோமா ? அதனை அறுத்து மருந்திட்டு ஆற்றச் செய்கின்றோம் அன்றோ ? கடலில் காயத்தைக் கரைத்துப் பயன் உண்டா ? இது அறிவுடைச் செயலாகுமா ? நீ மட்டும் இராமனைச் சரண்புக்கால் முனிவர்கள் கருணை வைப்பர். முவுலகிலும்

உனக்குப் பகை வராது, அழிவும் வராது. தேவர்கள் நண்பர் ஆவார். இராமனே உன்மாட்டுக் கருணை வைத்து உன்னை அழைத்து வருமாறு என்னைப் பணித்தான். ஆகவே புறப்படுக ” என்று கூறினன். விபீட்சண! “ நீ கூறுவன அனைத்தும் உண்மையே. ஆனால், உன் வார்த்தைகளுக்கு இணங்க என் மனம் இடம் கொடுக்க வில்லை. கேவலம் நீர்மேல் எழுதிய எழுத்துப் போல நிலையற்ற வாழ்வு கருதி என்னைப் பலநாள் வளர்த்து உண்டியும் உறையுளும் தந்து போருக்கு அனுப்பிய அண்ணன் பொருட்டுப் போரில் உயிர்கொடாமல் இராமனைச் சரண் புகேன் ; இவ்வாறு செய்வேனாகில் யான் செய்நன்றி கொன்ற பாவத்திற்கு ஆளாவேன். யான் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பதுதான் எனக்கு ஆண்மையும் புகழும் ஆகும் ; யான் எமனையும் வெற்றி பெற்று வெற்றி காணத்தக்க வலியன். இத்தகைய யான் பகை வனைக்கும்பிட்டு வாழ எண்ணேன். அந்தந்தக் காலத்தில் ஆகவேண்டியது நடந்தே தீரும். அழிவது அழிந்தே தீரும். நாம் எவ்வளவு தீவிரமாக அவ்வாறு நடவா திருக்கப் பாடுபட்டாலும் நிற்கமாட்டாது ” என்று கூறினான். இவ்வாறு கும்பகர்ணன் கூறியது ஏன் ? அவன் செய்நன்றியை மறத்தல் கூடாது என்பதற்கன்றோ ? ஆகவே நாமும் நன்றிமறவாது இருத்தல் வேண்டும்.

‘ எத்தன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உயில்கலை
செய்ததன்றி கொன்ற மகற்கு ’

பயிற்சி வினாக்கள்

1. மக்கள் எப்படி வாழ எண்ணவேண்டும்?
2. நன்றியை ஏன் மறக்கக் கூடாது?
3. சும்பகர்ணனைப் பற்றிச் சிறு குறிப்பு எழுது.
4. விபீடணனைக் கண்டதும் சும்பகர்ணன் என்ன கூறினன்?
5. ஏன் விபீடணன் வந்ததாகக் சும்பகர்ணனிடம் கூறினன்?
6. சும்பகர்ணன் தன் கடமை உணர்ச்சியை எப்படிச் காட்டினன்?
7. "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்" என்னும் குறையை நன்கு விளக்குக.

4. தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக

உலகில் உள்ள பொருள்கள் எவையும் நிலைபேறு டையவை அல்ல. அவை யாவும் அழிந்து ஒழிந்து போகக்கூடியவை. தோன்றின மறையும் என்பது நம் முன்னோர் வாக்கு. “இப்படி அழிந்து ஒழிந்தால் நிலை பேறுடைய பொருளே இல்லையோ இவ்வுலகத்தில்?” என்று வினவலாம். அவ்வாறு நிலைபேறு இல்லாத பொருளே இல்லை என்று கூறிவிடவும் முடியாது. அந்த நிலை பேறுடைய பொருள் எது என்று அறிய உமக்கு அவா எழுகின்றதன்றோ? நிலைபேறுடைய பொருள்தான் புகழ் என்பது. பூத உடலாகிய நம் உடம்பு அழியினும், ஞுண் உடம்பாகிய புகழ் உடம்பு அழியாது. அத்தகைய அழியாத புகழை நாம் அடைய எவ்வாறேனும் பாடு படவேண்டும். அவ்வாறு நாம் புகழைத்தேடாது வெறும் மக்கட் பிறப்பு மட்டும் பெற்றிருந்தால் பலனில்லை. அதைவிடப் பிறவாமல் இருத்தலே நல்லது. இதுதான் வள்ளுவர் கூறும் கருத்துமாகும். முன்னர்ப் புகழை நிலை நிறுத்திய பெரியவர்கள் பலருள் ஒருவரை ஈண்டுப்பேசின் திருவள்ளுவர் கூறிய கருத்தின் உண்மை புலனாகும் அல்லவா?

பாண்டிய நாடு மிகப் பழமையான நாடு. அந்நாட் டின் துறைமுகங்களில் ஒன்று கீழ்க்கரை என்பது.

இதனைக் கீழைக்கரை என்றும் கூறுவர். இந்தக் கீழ்க் கரைப் பட்டினத்தில் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய முந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்ச் சேதக்காதி என்னும் பெயருடைய முஸ்லிம் அன்பர் தோன்றினார். இவரது பெற்றோர் இவருக்கு இட்ட பிள்ளைத் திருப்பெயர் ஷெய்கு அப்துல்காதர் மரக்காயர் என்பது. இப்பெயர் நீளமாக இருக்கிறது அல்லவா? மேலும் இவர் தமிழ் அறிஞர்கள் பலராலும் பாடப்பட்ட பேறு பெற்றவர். அப்படிப் பாடிய தமிழ்ப் புலவர்கட்கு இவ்வாறான நீண்ட பெயரைத் தம் பாடலில் அமைப்பது சிறிது சிரமமாக இருந்தமையால், ஷெய்கு அப்துல்காதர் மரக்காயர் என்னும் பெயரின் மருவு மொழியாகச் சேதக்காதி என்றே கொண்டு தம் தம் பாடலில் அமைத்துக்கொண்டனர். அப்பெயரே எல்லாரும் அறிந்துகொள்ளும் முறையில் தமிழ் நாட்டில் நிலைத்துவிட்டது.

சேதக்காதி அன்பர், பிறந்த முதற் கொண்டே, இவர் பேரும் புகழும் பெற்றுத் திகழக்கூடியவர் என்பதை அறிவிக்கும் முறையில் வளர்ந்து வந்தார். விளையும் பயிர் முனையிலேயே தெரியும் அல்லவா? சேதக்காதி நன்கு கல்வி பயின்றார். அடக்கம், ஒழுக்கம், அன்பு, ஈகை முதலிய பண்புகளுக்கு உறைவிடமாகத் திகழ்ந்துவரலானார். இந்தப் பண்புகள் இவர்பால் அமைந்து கிடந்தமையின் இவரைத் தத்துவஞானிகளும் விரும்பினர்.

இவ்வாறு விரும்பிய ஞானிகளுள் ஒருவர் வெய்கு சதக்கத்துல்லா அவர்களும் ஆவர். இப்பெரியார் உண்மைத் துறவி. அரபி மொழியினை ஐயம் திரிபர ஒதி உணர்ந்தவர். இத்தகைய ஞானியார் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த ஔரங்கசீப் என்பார் வடநாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்தார். அம்மன்னர் தம் அரசை அலங்கரிக்கத் தக்க அரசப் பிரதிநிதி ஒருவர் வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் சதக்கத்துல்லாவுக்கு ஒரு கடிதம் போக்கித் தம் நாட்டு அரசப் பிரதிநிதியாக இருக்குமாறு வேண்டினார்.

சதக்கத்துல்லா ஒரு சிறந்த ஞானி என்று முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம் அல்லவா? அவர்க்கு அரசு பிடிக்குமா? அனைத்தும் அழியக்கூடியவை என்று கருதும் அவர்க்கு. இப்பதவி எப்படிப் பிடிக்கும்? ஆகவே அப்பணியைத் தாம் ஏற்க மறுத்துத் தமக்குப் பதிலாகச் சேதக்காதியை ஏற்று அவ்வரசப் பிரதிநிதிப் பதவியினை அளிக்குமாறு ஔரங்கசீப்புக்கு ஆணையிட்டனர். இவ்வாண் ஞானியாரிடம் இருந்து வந்த ஆணையாதலின், ஔரங்கசீப்பும் எந்தவிதமான தடையும் சிறிதும் கூறுது சேதக்காதியைத் தமது அரசப் பிரதிநிதியாக ஔரங்கசீப் அமைத்துக் கொண்டார். வங்காளத்தின் மன்னராகச் சேதக்காதி நியமிக்கப்பட்டார். விண்வலி, தன்வலி, மாற்றான்வலி, துணைவலி முதலியன அறிந்து அரசபதவியினை அழகுறச் சேதக்காதி அன்பர் ஏற்று நடத்தி வந்தார். ஆனால், இப்பத-

வியினை இவர் நீண்டநாள் ஏற்று இன்புற்றிலர். இவர்க்கு வங்கநாட்டின் சீதோஷ்ண நிலை பிடிக்கவில்லை. இவர்க்குப் பலவிதத்திலும் உடலுக்கு ஊறு செய்வனவாக இருந்தது. ஆகவே, அவ்வரசப்பிரதிநிதி பதவியினை விடுத்துத் தம் பிறப்பகமாகிய கீழ்க்கரைக்கே வந்து சேர்ந்துவிட்டார்.

சேக்காதி வங்காளத்தில் அரசபதவி பூண்டு ஆட்சி புரிந்து அனுபவம் பெற்றிருந்தார் அல்லவா? இதனை இவர் காலத்து இராமநாதபுர விசயரகுநாத சேதுபதி அவர்கள் கேள்வியுற்றார். உடனே சேக்காதியை அழைத்துவர ஆனைப் போக்கினர். சேக்காதி இராமநாத புரம் வந்துற்றதும், அவரை விஜயரகுநாத சேதுபதி மன்னர் சேக்காதியை அமைச்சராகவும், அன்பராகவும் அமர்த்திக் கொண்டார். இப்பதவி ஏற்ற சேக்காதி அன்பர் இராமநாதபுரக் கோட்டையினை அழகுற அமைத்துக் கட்டினார். இதனைக் கண்டு வியந்த சேதுபதி மன்னர், அமைச்சராகவும் அன்பராகவும் கொண்ட சேக்காதியைத் தம் தம்பியாகவும்கருதி “விஜயரகுநாதர்” என்னும் பட்டத்தையும் தந்து பாராட்டினர். இப் பட்டம்பெற்றபின் இவர் “ஷெய்கு அப்துல்காதர் விஜய ரகுநாதப் பெரியதம்பி மரக்காயர்” என்றும் அழைக்கப் பட்டார். இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டது மக்களிடையே அன்றிப் புலவர்கள் சேக்காதி என்றே செப்பி வந்தனர். சேக்காதி இவ்வாறு சீரும் சிறப்பும் பேரும் புகழும்

பெற்று விளங்கினார். செல்வம் பெருவாரியாகக் குவிந்ததும், இவ்வாறு குவிந்த செல்வத்தைத் தாமே துய்க்க வேண்டும் என்று எண்ணினார். செல்வத்துப் பயனே ஈதல் என்ற சீரிய கொள்கையினராய், தம்மை அடைந்து கேட்ட வறியவர்கள், புலவர்கள் யாவர்க்கும் இல்லை என்னுது ஈந்து வந்தார்.

இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் பஞ்சம் ஒன்று தோன்றியது. இதனால் மக்கள் பசியால் வாடினர். இவ்வாட்டம் கண்ட சீதக்காதி பல இடங்களில் அன்ன சத்திரம் கட்டி அன்னதானம் செய்துவந்தார். இவ்வாறு இவர் அன்னதானம் செய்து புகழ்பெற்றனர் என்பதைச் சைவப் புலவராம் படிக்காசுத் தம்பிரான் அவர்கள் ஒரு தட்டிலே பொன் கொடுத்தால் அப்பொன் எடைக்கு நெல்லை விற்கும் காலமாகிய பஞ்ச காலத்திலும் தம் காரியஸ்தர்கள் தடுத்தாலும் அத்தடைகளைப் பொருட்படுத்தாது அன்னதானம் செய்த வள்ளல் சீதக்காதி என்று வாயார மனமாரப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இம் முறையில் புகழ்பெற்றுத் தமிழ்மொழி தழைக்கப் புலவர்களையும் ஆதரித்தனர்.

எவ்வளவு இருந்தும் என்ன? முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றும் உள்ளோரும் முடிவில் ஒரு பிடி சாம்பராகி மண்ணாவது உறுதிதானே? அந்த முறையில் சிறக்க வாழ்ந்த சீதக்காதிக்கும் வாழ்நாள் உலர்ந்தது. அவர்

பூதஉடல் நீத்தனர். அப்படி நீப்பதற்கு முன் தம் உறவினர்களை நோக்கி, “சுற்றத்தவர்களே! நான் இறந்தால், கைவிரலில் உள்ள மோதிரத்தைக் கழற்றாமல் அப்படியே வைத்துச் சுவப்பெட்டியில் அடக்கம் செய்து விடுங்கள்” என்று கூறியிருந்தார். அப்படியே உறவினர்கள் செய்தனர். சுவப்பெட்டியினை இடுகாட்டில் கொண்டு சென்று புதைத்துவிட்டு வந்தனர்.

சீதக்காதி இறந்தசெய்தி படிக்காசுப் புலவர்க்குத் தெரிந்தது. துடிதுடித்தார் புலவர். ஒடோடியும் இடுகாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார். சீதக்காதியின் பருவுடல் புதைக்கப்பட்ட இடத்தின் எதிரின்று “காயல் பட்டினத்தில் சீதக்காதி தன் புகழ்த்தம்பம் நாட்டி வாழ்ந்தான். இப்படி வாழ்ந்தவன் புலவர்களை ஓட்டாண்டி ஆக்கி, அவர்கள் வாயில் மண்ணைப்போட்டு இச் சமாதிக் குழியில் மறைந்துள்ளானே! இனி இலக்குமி இருந்து யாது பயன்? பூமிதேவி இருந்து பயன் யாது? கலைமகளும் இருந்து பயன் என்ன? நாம்தான் இருந்து பயன் யாது? நாவலர் காவலனும் சீதக்காதி இறந்த பிறகு எம் போன்ற புலவர்களுடைய புலமையும் செத்துப்போயது அல்லவா?” என்ற கருத்துக்களை அமைத்துக் கல்லும் கரையும் முறையில் கவிகளைப் பாடினார்.

இந்தப் பாடல்கள் பாடப்பட்டு நிறுத்திய சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சுவக்குழி பிளந்து சுவப்பெட்டியிலிருந்து மோதிரம் இட்ட கை வெளியில் தோன்றியது.

இதன் குறிப்பு “ இந்த மோதிரத்தைப் பெற்றுக்கொள்” என்பதாகும். இதைக்கண்ட புலவர்க்குப் பெருவியப் புத் தோன்றியது. புலவர் சன்மானம் பெற அங்குவந்தாரில்லை. தம் அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்கவே அங்கு வந்தார். அப்படி வந்த அவர்க்குச் சன்மானமும் கிடைத்தது. இந்தச் செய்தி ஊர் எங்கும் காட்டுத் திப்போல் பறந்தது. இதனைக்கேட்ட யாவரும் ‘செத்தும் கொடுத்தான் சிதக்காதி’ என்று கூறத் தொடங்கினர். இவ்வாறு சொல்லத்தொடங்கிய தொடர் தொன்று தொட்ட பழமொழியாகவே நின்றுவிட்டது. இவ்வாறு அன்றோ புகழை நிலவுலகில் நிறுத்தவேண்டும்.

‘ தோன்றில் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலில் தோன்றும் நன்று ’

பயிற்சி வினாக்கள்

1. பிறப்பதண்டேல் எவ்வாறு பிறக்கவேண்டும்?
2. சீதக்காதி என்பவர் யார்?
3. இவருக்கு எப்படி அரசுப் பிரதிகிதப் பதவி கிட்டியது?
4. இவர் எப்படிச் சேதுபதி மன்னரால் சிறப்பிக்கப் பட்டார்?
5. சீதக்காதி வள்ளன்மையுடையவர் என்பது எப்படித் தெரிகிறது?
6. “செத்தும் கொடுத்தான் சீதக்காதி” என்னும் பழமொழி எதனால் உண்டாயிற்று?
7. “தோன்றில் புகழொடு...” என்று தொடங்கும் குறளை நன்கு விளக்கு.

5. சாதுவன் அறவுரை

‘அறஞ் செயவிரும்பு’ என்று அவ்வைபார் கூறியுள்ளது நம் அனைவர்க்கும் தெரியும் அல்லவா? அதாவது அறத்தைச் செய்ய ஆசைப்படு என்பதன்றோ இதன் பொருள். இந்தப் பொருள் அறிந்த பலர் “தருமத்தைச் செய்வதாயின் பொருள் - அதாவது பணம் - வேண்டுமே” என்று நினைப்பார்கள். பணம் கொண்டுதான் தருமம் செய்யவேண்டும் என்பது இல்லை. தருமத்தைத் தம் வாயாலும் செய்யலாம்; கையாலும் செய்யலாம். தம் உள்ளூரிலும் செய்யலாம் வெளி இடங்களுக்குச் சென்றால் அங்கும் செய்யலாம். இதனால்தான் வள்ளுவர், “உன்னால் செய்யக் கூடிய அறச் செயலைச் சிறிதும் மறைக்காமல், செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் செய்க” என்று கூறினார். இந்தக் குறட்கேற்பச் சாதுவன் என்னும் வாணிகன் தான் வெளியூர் சென்ற இடத்தில் தன் கடமையாக அற உரைகள் கூறித் தீய வழியில் பழகியவர்களுக்கும் நல்வழிப் படுத்திய வரலாறே ஈண்டு எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

சாதுவன் என்பவன் குலத்தால் வாணிபர். வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். அவன் தன் வாலிபமிடுக்கில் தம் முன்னோர் சேர்த்துவைத்த செல்வங்களைப் பல வழிகளில் செலவுசெய்துவிட்டான். இவ்வாறு செலவு

செய்தபின், மீண்டும் அச்செல்வத்தைத் திரட்டவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாய்த் தன் மரபுத் தொழிலாகிய வாணிபத்தைச் செய்யத் தீர்மானித்தான். அவ்வாணிபத்தினையும் தன் ஊரில் செய்தால் ஒருவேளை இலாபம் மிகுதியாக ஏற்படாது என்ற எண்ணங்கொண்டு, வெளிநாடு சென்று வாணிபம் செய்து பொருள் ஈட்ட மனம் கொண்டான். 'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு' என்பதுதானே நம் நாட்டுப் பழமொழியும் கூறுகிறது? இந்தப் பழமொழிப்படி கடல் கடந்து கருந்தனம் தேட அவன் எண்ணியதில் தவறில்லை அல்லவா ?

சாதுவன் தான் தன்னந்தனியனாய்ப் போகாமல், தன் மரபினர் சிலருடன் கப்பல் ஏறிக் கடல் கடந்து சென்றான். கப்பல் நடுக்கடலில் சென்று கொண்டிருந்தது. அந்தச் சமயம் ஒரு பெரும்புயல் தோன்றியது. கப்பலை இங்கும் அங்கும் அலைத்தது. இறுதியில் கப்பல் முறியும் நிலை அடைந்து முறிந்தும் போயது. கப்பலில் இருந்தவர்களில் சிற்சிலர் கப்பலில் இருந்த மரக்கட்டைகளைப் பற்றி அருகில் இருந்த கரையை அடைந்தனர். சாதுவனுக்கும் ஒரு கட்டை கிடைத்தது. அவனும் அதனைப் பற்றிக்கொண்டு அருகில் இருந்த ஒரு தீவினை அடைந்தான் ; மெல்ல ஒரு மரத்தடியில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான். அலையால் அலைப்புண்டு இருந்தமையால் அயர்ந்து தூங்கியும்விட்டான்.

சாதுவன் இறங்கிய தீவு, நாகர் என்னும் மலைநாட்டுச் சாதியர்க்கு உரியது. ஆகவே, அச்சாதியினர் அப் பக்கம் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் சாதுவனைக் கண்டதும் மிகவும் சந்தோஷம் கொண்டனர். அவர்கள் கொண்ட சந்தோஷத்திற்குக் காரணம், "இன்று நமக்கு உண்ண நரமாமிசம் கிடைத்தது" என்பதே ஆகும். நாகர்கள் மனிதர்களைக் கொன்று தின்பவர்கள். இந்த எண்ணத்தோடு உறங்கிக்கொண்டிருந்த சாதுவனைத்

தட்டி எழுப்பினர். அவன் எழுந்ததும், அந்நாகர்களைப் பார்த்து, அவர்கள் மொழியில், தான் அந்தத் தீவுக்கு வந்து சேர்ந்த வரலாற்றை எடுத்துக் கூறினான். சாதுவன் நாகர் மொழியில் பேசியதைக் கேட்ட நாகர்கள் கொன்று தின்னும் அவ்வெண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு,

அவனைத் தம் அரசனான நாகர் தலைவனிடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

நாகர் தலைவன், ஆண்கரடி ஒரு பெண் கரடியுடன் அமர்ந்திருப்பது போல, தன் மனைவியோடு தன்னைச் சுற்றிக் கட்டுடங்கள் நிரம்பியிருக்க, எலும்புகள் குவிக்கப்பட்ட உயரிய ஆதனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். இந்த நிலையில் கம்பீரமாக வீற்றிருந்த நாகர் தலைவனைச் சாதுவன் கண்டான். நாகர் தலைவனும் சாதுவனுடைய கனைப்பையும் இளைப்பையும் கண்டு, தன் ஆட்களை ஏவிச் சாதுவனுக்கு ஊனும் கள்ளும் உதவும்படி கட்டளை இட்டான். இவ்வாறு இட்ட கட்டளையினைக் கேட்ட சாதுவன் இரு கைகளாலும் தன் இரு காதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு, “ஆ! கெட்டேன். கள்ளும் ஊனும் எனக்குக் கொடுக்கப் போகின்றீர்களா?” என்று கூறி, “நாகர் தலைவ! கள்ளையும் ஊனையும் பருகுவதும் உண்பதும் மகாபாவமாகும். இவ்விரண்டும் பெரியவர்களால் நீக்கப்பட்ட செயல்கள் அல்லவா? இவற்றை நீயும் உன் இனத்தவர்களும் பருகுவதும் உண்பதும் கூட அடாதாயிற்றே? நல்லறத்தைச் செய்க. நல்லறம் செய்தால் நல் உலகு அடையலாம். தீய செயல் செய்தால், நரகத்தை அன்றோ அடைய நேரும்” என்று அறவுரைகளை எடுத்து மொழிந்தான்.

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட நாகர் தலைவன், “உயிர் கரகலோகம் அடையும் நல்லுலகம் அடையும் என்று

கூறினையே. உயிர் எப்படி உடலைவிட்டுப் போய் இந்த உலகங்களை அடையும்? அதனைக் கூறுக." என்று சாதுவனை வேண்டினன்.

சாதுவன் நாகர் தலைவனை நோக்கி, 'நாகர் தலைவ ! உயிர் உடம்பில் இருக்கும்வரை தன் உடம்பில் நிகழும் எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொள்ளும் இயல்பினைப் பெற்றதாகும். இது எவ்வாறு தெரிந்துகொள்வது எனில், இவ்வுடலில், உடலைவிட்டு உயிர் நீங்கியதும் உடலைச் சுட்டெரிக்கையில் அவ்வுடல் எந்தவிதமான அசையும் செய்யாது எரிக்கு இரையாகிப் போகிறது. அவ்வுடலே உயிரைப் பெற்றிருக்கும் போது, சிறுநெருப்புப்படினும் துள்ளித்துடித்துக் குதிக்கிறது. மேலும் நாம் உறங்கு கின்றோம். உறங்கும்போது சிற்சில சமயங்களில் கனவு காண்கின்றோம். அக்கனவில் நாம் எங்கெங்கோ சென்று வருகின்றோம். அப்படிச் செல்லும்போது நம் உடல் படுக்கையில் தான் இருக்கின்றது. என்றாலும், பல இடங்களுக்குக் கனவு உலகில் சென்றுகொண்டிருக்கின்றோம். இந்தக் காரணங்களால் உடலில் உயிர் உண்டு என்பதும், அவ்வுயிர் வெளியிடங்கட்குச் சென்று மீளும் தன்மையது என்பதும் புலனாகவில்லையா? இவற்றைக் கொண்டேனும் உயிர், தான் செய்யும் நற்செயல்களுக்கேற்ப நல்லுலகையும் தீச் செயல்களுக்கேற்ப நரகலோகத்தையும் அடையும் என்பதை அறிந்துகொள்" என்று கூறினன். இந்தவாறு சாதுவன் சொல்லக் கேட்ட நாகர் தலைவ

னுடைய மனம் மாறலாயிற்று. சாதுவன் சொன்னவை உண்மை என்பதை உணரலானான். “சாதுவ! நீ பெரிய அறிவாளி. எமக்கான நல்லறங்களை நீ எடுத்துரைத்தாய். என்றாலும், நாங்கள் கள்ளையும் ஊனையும் எப்படி ஒழிப்பது? இவ்விரண்டையும் விட்டால் எங்கள் உயிர் உடலில் பொருந்தி இருக்குமோ? ஆகவே, நாங்கள் உயிர் வாழ்தற்கான அறத்தையும் கூறுக.” என்று வேண்டி நின்றான்.

இவ்வாறு நாகர்தலைவன் வேண்டி நிற்பதை உளங் கொண்ட சாதுவன், நாகர் தலைவனைப் பார்த்து, “தலைவ! நீ மிகவும் நல்லவனாகக் காணப்படுகின்றாய். அறவுரைகளுக்குச் செவிசாய்க்கின்றாய்; நீயும் உன் மரபினர்களும் மேற்கொள்ளக் கூடியதும், உங்களுக்கு விருப்பமானதும் ஆகிய அறத்தையே கூறுகின்றேன் கேளுங்கள். உங்களால் ஊன் புசிப்பதை விடமுடியாது என்றல்லவோ கூறுகின்றீர்கள். ஊனைப்புகியுங்கள். ஆனால் உயிரைக் கொண்டு அவ்வுனைப் புசியாதேயுங்கள். வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வயது முதிர்ந்து இயற்கை மரணம் எய்திய உயிர்களின் உடல்தசையைப் புசித்து உயிர் வாழ்க. கப்பல் உடைந்து கரையைச் சேர்ந்த மக்களை அடித்து அவர்களை அலக்கழிக்காதீர். அவர்களை ஒம்பி அவர் கட்டு ஆவனசெய்து வழி கூட்டி அனுப்புக” என்று இனிய மொழிகளில் எடுத்து உரைத்தனன். இவை அனைத்தும் நாகர் தலைவனுக்கும் மற்றையோர்க்கும்

ஏற்றனவாக இருந்தன. ஆகவே, அவ்வாறே செய்வதாக நாகர் தலைவனும் ஏனையோரும் வாக்களித்தனர். தனக்கும் அறவுரைகளைக்கூறிய சாதுவனுக்கு வேண்டிய அளவுக்குப் பொன்னும் பொருளும் தந்து, போமாறு செய்தனர். சாதுவனும் பொருளைப்பெற்று அவ்வழியே வந்த வங்கம் ஏறித் தன் ஊரைவந்து அடைந்து பண்டு போல் பெருஞ்செல்வனாய்ச் சிறக்க வாழ்ந்தான். பார்த்த தீர்களா சாதுவன் செய்த செயலை? அவன் அறவினையைப் பொருள்கொண்டா செய்தான்? சொற்கொண்டுதானே செய்தான்? அதனையும் எங்குச் செய்தான்? தான் சென்ற இடத்தில் அன்றோ செய்தான்? இதனைத்தான் திருக்குறள் என்னும் திவ்விய நூல்,

‘ ஒன்னும் வகையால் அறவினை ஓவாதே
சென்னும்வாய் எல்லைச் செயல் ’

என்று கூறுகிறது.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. அறமாவது பாதா? அதனை எவ்வெவ்வாறு ஆற்றலாம்?
2. சாதுவன் பாவன்? அவன் ஏன் கடல்கடத்து சென்றான்?
3. சாதுவன் எப்படி நாகர் தலைவனை அடைய பேர்த தது?
4. சாதுவன் எப்படி நாகர்தலைவனுக்கு உடலில் உயிர் உண்டு என்பதைக் காட்டினான்?

5. சாதுவன் நாகர்தலைவனை எப்படி வாழுமாறு செய்தான் ?
6. சாதுவன் நாகர் தலைவனுக்கும் ஏனையோர்க்கும் கூறிய அறவுரைகளைத் தொகுத்துக் கூறுக.
7. 'ஒவ்ஹம் வகையால்' என்ற குறட்பாவின் பொருளை விளக்குக.

6. அருளும் அன்பும்

செல்வம் என்றதும் நமக்குப் பொருள் செல்வம் தான் நம் முன்வந்து நிற்கும். பொருட்செல்வம் மட்டும் செல்வமாகாது. கல்விச் செல்வமும் புத்திரச் செல்வமும் கூடச் செல்வம் எனப்படும். அவற்றுள் அருளும் ஒரு செல்வமாகும். அருளாவது, அறியாமையால் பிறர்குற்றஞ் செய்வாராயினும், அக்குற்றத்திற்காக அவர்களைச் சபித்துக்கொட்டாமல், அந்தச்சமயத்தும் தம் அருட்பண்பை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதாகும். தாம் குற்றமுடையவர்களை அழிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தும், அவ்வாற்றலை அப்போது காட்டாது, குற்றம் செய்தவர்கள் அறியாமைக்கு இரங்கி அக்குற்றவாளிகள் மனம் பெரியவர் கட்டுத் திங்குசெய்ததினால் நரகம்செல்ல நேரிடுமே என்ற இரக்கத்தினால் அருட் பண்பாட்டினால் இறைவனை நோக்கி, “ இறைவ ! இந்தப் பாவிகள் இவ்வாறு அறியாது குற்றம் செய்கின்றனர். அவர்களை மன்னித்து விடுங்கள் ” என்று மன்றாடுதல் வேண்டும். இப்படி மன்றாட வேண்டுமானால், அருள் பண்பும், அதற்கேற்ப அகத்தில் அன்புடைமையும் அமைந்திருக்க வேண்டும் அல்லவா? அப்படி அமையப் பெற்றவர் யார்? அவர் அருட்பண்பு உடையவர் என்பது எப்படித் தெரிகிறது

என்பனவற்றைக் கீழ்க்காணும் சரித்திர வாயிலாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

நம் நாட்டில் பல சமயங்கள் நிலவி வருகின்றன அல்லவா? அவற்றுள் ஒன்று கிறிஸ்தவச் சமயம். அச் சமயத் தலைவர் ஏசுநாதர் ஆவார். அவர் தேவகுமாரன் என்றும் கூறப்படுவார்.

கிறிஸ்துப்பெருமான், கண்ட உண்மைகளை இவர் காலத்து மக்களுக்கு உபதேசித்தார். இவ்வுபதேசம் நல்லனவாக இருந்தாலும், ஏதோ புரட்சி ஏற்படக் கூடும் என்று பயந்தவர்களாய் ஏசுநாதரைப் பிடித்து பிலாத்து மன்னன் முன் அழைத்துச் சென்று, “இவன் நம் நாட்டு மக்களிடையே பிரசங்கம் செய்து அவர்கள் மனத்தை மாற்றிக் கலகம் உண்டுபண்ணத் தூண்டு கிறான். இவனை அரசனாகப் போவதாகவும், அரசனுக்கு வரி கொடுத்தல் பாவம் என்றும் கூறுகின்றான்” என்றனர்.

பிலாத்து, இயேசுவை ஒன்றும் செய்யாமல் ஏரோது என்னும் அரசனிடம் அழைத்துப் போகுமாறு ஆணை தந்தனன். அவர்களும் அவ்வாறே தேவகுமாரனை ஏரோது என்பவனிடம் அழைத்துச் சென்று “இவன் வேதவிரோதி” என்று அறிவித்து, “இவன் தண்டனைக்கு உரியவன்” என்றும் கூறினர். ஏரோதும் கட்டுண்ட தேவகுமாரனை ஒன்றும் செய்திலன். மீண்டும் அவரைப்

பிலாத்து அரசனிடம் கொண்டுபோய் விட்டுவிடக் கூறினன்.

யூதர்கள் இயேசு இறப்பதற்குரிய தண்டனையை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தனர். அது நடவாமல் போகிறதே என்று அறிந்து வருந்தினார்கள். என்றாலும், எப்படியும் கொலைத்தண்டனை அவர் பெறுதற்கு விடாது முயன்றனர். ஏரோதைக் கண்டு மீண்டும் பிலாத்தை அடைந்தனர். ஏரோது நீதிமான். யூதர்கள் எண்ணப்படி இயேசுவைக் கொல்லத் தீர்மானம் செய்யாமல் நாட்டில் இராதபடி துரத்தி விடும்படி செய்யவே எண்ணினான்.

ஆனால், “யூதர்கள் வேத விரோதியாகிய இந்தத் தேவதூதனைக் கொல்வதே முறை” என்று மொழிந்தனர். பிலாத்து இயேசுவை விடுதலை செய்ய எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாமல் போயிற்று. இறுதியில் பிலாத்து யூதர்களைப் பார்த்து, “யூதர்களே! குற்றம் இல்லாத இந்தத் தேவதூதனுக்கு உங்கள் பொருட்டு மரண தண்டனை விதிக்கிறேன்.” என்று கூறிவிட்டனன்.

இந்தவிதமான தீர்ப்பைப் பெற்ற யூதர்கள் மிகவும் சந்தோஷம் கொண்டனர். இயேசுவைச் சூழ்ந்து பலவாறு நிந்தனை மொழிகளை மொழிந்தனர். பாரம்பைப்போலச் சீறி விழுந்தனர். அவருக்குச் செவ்விய ஆடை ஒன்றை அளித்தனர். முள்முடி ஒன்றை அமைத்து அவரது தலை

யில் சூட்டினர். இவ்வாறு சூட்டியதன் நோக்கம் அவரது முடியினின்று இரத்தம் பீறிட்டும் என்பதாகும். ஒரு சில பாவிகள் கோல்கொண்டு அவரைப் புடைத்தனர். அவரைத் தூஷணமாகவும் பேசினார்கள்.

இவ்வளவு கொடுமைகளைச் செய்த யூதர்களை இயேசு ஒன்றும் செய்திலர்.

இயேசுநாதர்க்கு இடப்பட்ட தண்டனையைக் கேட்ட எருசலேம் மக்கள் மிகவும் துன்புற்றனர். துன்புற்றவர்கள் "இனி நம்குலம் நாசம்தான். இப்பட்டணம் சுடுகாடாகப் போய்விடப் போகிறது. சமுத்திரம்பொங்கி நீர்ப் பிரளயம் வந்து விடும்." என்று கூறினார்கள். சிலர் கண்ணீர் சிந்தினர். சிலர் துடிதுடித்தனர். எண்ணி எண்ணி ஏங்கினர் சிலர்.

யார் அழுது என்ன பயன்? அரச தண்டனை அகன்று விடுமா? இயேசுப் பெருமானைச் சிலுவையில் அறைந்து கொல்லக் கல்வாரி என்னும் மலையை நோக்கிப் புறப்பட்டனர் யூதர்கள். இயேசுப் பெருமானிடமே சிலுவையைக் கொடுத்துச் சுமந்துவருமாறு செய்து, எருசலேம் நகரத்தார் அழும்படி அவரைக் கட்டிக் கொண்டு போயினர். இயேசுவும் சாந்தகுண சம்பன்னராய் யூதர்களை எந்தவிதமான சுடு சொற்களாலும் வையாது, அவர்கள் செய்யும் கொடுஞ் செயல்களாகிய குற்றங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டே போயினர்.

இயேசுப் பெருமான் எருசலேம் நகர்க்கு இடையே சென்றனர். இவரது பரிதாபமான தோற்றத்தைக் கண்ட எருசலேம் மாதர்கள் தாங்கொணாத் துயரத்தால் வருந்தினர். “குற்றமற்ற கற்புடைய தாயாகிய மரியாள் குமாரனுக்கா இந்தக் கதி ஏற்பட்டுவிட்டது?” என்று ஏங்கினர். இம்மாதர்கள் அழுத அழுகை ஓசை நகரின் எப்பக்கமும் பரவியது.

சில மாதர் “ஆ, ஆ இது அநியாயம், அநியாயம்!” என்றனர். “தருமம் அழிந்தே போயிற்று.” என்று கூறினர். “இனி மரியாள் தன் மகனுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமை கண்டு உயிர் வாழாள்” என்று கூறிக் கொண்டனர். “இக்கொடிய செயலால் முழுமுதற் பரம் பொருளுக்கே கோபம் உண்டாகி மூவுலகுமே அழிந்தோழியும்.” என்றனர்.

சில மாதர்கள் இயேசுப்பெருமான் பின்னே வாய் விட்டுக் கதறி ஓடினர். இவ்வாறு மாதர்கள் தம் பொருட்டு வாடி வதங்கி வாய்விட்டு அழுவதைக் கண்ட இயேசுப் பெருமானார் அவர்களை நோக்கி, “எருசலேம் மக்களே! நீங்கள் எனக்காக அழாதீர்கள்” என்று கூறிச் சமாதானப்படுத்திச் சென்றார். இவருக்குப் பின் இவரது தாயாகிய மரியம்மாளும் நெருப்பிலகப்பட்ட புழுப்போல் துடித்தவளாய்ப் பின் சென்றாள்.

பூதர்கள் கொலைக்களத்தை அணுகினர். இயேசுவைச் சிலுவையில் நிறுத்தி அவரது, பாதங்களிலும்,

கைகளிலும் ஆணிகளை அடித்து, அடித்த அச்சிலு
வையை எடுத்து நிறுத்திப் பூமியைத் தோண்டி அதில்
நேரே நிறுத்தினர்.

ஆ! எவ்வளவு கொடுமை! அக்காலத்தில் இத்
தகைய கொடுஞ் செயல்களைப் புரியும் கொடியவர்களும்
இருந்தனர் போலும்! இத்தகைய கொடுங்குணமுடைய
வர்களை எத்தகையவர்களும் வெறுத்தே தீருவர்.
ஆனால், அன்பே வடிவாய் அருளே உருவாகக் கொண்ட
இயேசுநாதர் மட்டும் ஒன்றும் கூறிலர்; ஒன்றும் செய்
திலர். அவர்கள் தம் வாயாலும் கையாலும் இழைத்த
தீங்குகளையும் பொறுத்துக் கொண்டே தான் சிலுவை
யில் அறைந்தபோது அவர் உயிர் போகும் தருணத்தில்
இருந்தார் அல்லவா? அந்தச் சமயத்தில் வாய்விட்டுச்
சில வார்த்தைகளைப் பேசினார். அவை யூதர்களைச்
சபித்துப் போடுவதற்காக எழுந்த வார்த்தைகள் அல்ல.
அவ்வார்த்தைகள் ஆண்டவனை நோக்கி முறையிட்ட
வார்த்தைகளாகும். இயேசுப் பெருமான் பரமண்டலத்
தில் இருக்கும் பரம பிதாவைப் பார்த்து, “ இறைவா,
இவர்கள் அறியாமை காரணமாக எனக்கு இத்தகைய
திமைகளைச் செய்கின்றனர். இவர்கள் செய்யும் குற்றத்
திற்காக இவர்களைத் தண்டித்து விடாதீர். இவர்களை
மன்னித்து விடுங்கள் ” என்றுதான் பிரார்த்தனை செய்து
கொண்டனர். இவர் அல்லவா மகா புருஷர். இவர்
பிறருக்காக மன்னிப்புக் கேட்டனர் எனில், இதற்கு ஆதி

காரணம் எதுவாக இருக்கவேண்டும்? அது இவர்பால் அமைந்த அருட் குணத்தினால் என்று கூறின், அது பொய்யாகுமா? இந்த அருள் மனப்பான்மை ஒவ்வொரு வருக்கும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே வள்ளுவர்

‘ அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள ’

என்று கூறிப் போந்தார்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. செல்வம் என்று எவ்வெவற்றைக் கூறலாம்?
2. ஏன் அருளே செல்வம் எனப்படும்?
3. ஏசுப்பெருமான் ஏன் சிலுவையில் அறைபப் பட்டனர்?
4. எருசலேம் மக்கள் ஏசு உற்ற கிளைமை குறித்து எவ்வெவ்வாறு புறம்?ினர்?
5. யூதர்கள் எவ்வெம் முறையில் ஏசுவுக்குத் தீங்கு இழைத்தனர்?
6. ஏசுப்பெருமான் மகாபுருடர் என்பது எப்படி விளங்குகிறது?
7. “ செல்வத்துள் செல்வம்.....” என்னும் குறட் பாலை விளக்குக.

7. அரசன் கடமை

மன்னர்களாக இருந்தால் மகிழ்ச்சி மிக உண்டு என்று கூறிவிட முடியாது. மன்னர்களுக்கு இருக்கும் பொறுப்பு அதிகமாகும். மக்கள் வேண்டுமானால் கவலை யற்று இருக்கலாம். மன்னன் அவ்வாறு கவலை அற்று இருக்க முடியாது. மாநிலத்தைக் காக்கும் மன்னன், குடிகளுக்கு வரக்கூடிய ஐந்துவகையான பயங்களையும் போக்கி அரசு செய்யவேண்டும். ஐந்துவகை பயங்களாவன: தன்னால் வரக்கூடியது, தன் பரிசனங்களால் வரக்கூடியது, பகைவர்களால் வரக்கூடியது, திருடர்களால் வரக்கூடியது, விலங்குகளால் வரக்கூடியதும் ஆகியவைகளாம். இந்த முறையில் பயங்களை நீக்கி அரசு செய்கின்ற மன்னர்களைக் குடிமக்கள் பெரிதும் போற்றுவர். அத்தகைய மன்னனைக் குடிதழுவிக்கோல் ஒச்சும் மன்னன் என்று கூறுவர். இப்பண்புடைய மன்னனது பாதங்களைக் குடிமக்களும் தழுவி நிற்பர். இவ்வாறு விளங்கிய மன்னர்கள் நம் தமிழ் நாட்டில் பலர் இருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவன் பொற்கைப் பாண்டியன் என்பவன்.

பொற்கைப் பாண்டியன் பாண்டிய நாட்டில், மதுரை என்னும் மாநகரில் செங்கோல் செலுத்தி வந்தான். அவனது ஆட்சியில் மேலே குறிப்பிட்ட ஐவகை

பயங்களே கிடையா. அவன் பிறரைக் கொண்டு தன் நாட்டுக் குடிமக்கள் தன்னைப் பற்றி என்ன கூறுகிறார்கள் என்பதை அறிய எண்ணமில்லாதவனாய்த் தானே அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற பேரவா உடையவனாய் இருந்தான். அவ்வாறு இருந்து யாது பயன்? அதனை நிறைவேற்றவும் வேண்டுமன்றோ? ஆகவே, பொற்கைப் பாண்டியன் தினமும் நள்ளிரவில் வேற்றுருவுடன் நகர் சோதனை வருவான். குடிமக்கள் தம்ம்தம் வீட்டில் என்ன கூறிக் கொள்கின்றனர் என்பதைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டு வருவான். திருடர்கள் திருட வருகிறார்களா என்பதைக் கவனிக்கவும் இவ்வாறு இரவில் நகர் சோதனை வந்தனன். இது தினமும் நடந்து வந்தது.

பாண்டிய நாட்டிலே ஓர் அந்தணர் வீதியிலே இருவர் உரையாடிக் கொண்டிருந்த அரவத்தை வழக்கப்படி நகர்சோதனைக்கு வந்த பொற்கைப் பாண்டியன் கவனிக்க நேர்ந்தது. அவ்விருவர் என்ன பேசிக் கொள்கின்றனர் என்பதை அறிய அவாவுற்றவனாய் மெல்ல அப்பேச்சு நடக்கும் வீட்டுத் திண்ணையில் உறங்குபவன் போலப் பாவனைசெய்துகொண்டு, இருவரும் பேசிய பேச்சுக்களை உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

பேசியவர்கள் சதிபதிகள் ஆவர். அவர்கள் அந்தண குலத்தினர். அந்தணர் தாம் காசியாத்திரை செய்து கங்கையில் நீராடி விரைவில் திரும்புவதாகத் தம் மனை யாளிடம் கூறினர். அம்மனையாள் தன் கணவனை

நோக்கி, “அன்புடையீர்! காசி என்பது அண்மையில் உள்ள பதி அன்றே. அது நெடுந்தொலைவில் அன்றோ உள்ளது? அங்குச் சென்று மீள்வதாயின் நீண்ட நாட்கள் பிடிக்குமே. நீங்கள் திரும்பி வருகிறவரையில் யான் எப்படித் தனித்து இருப்பேன்?” என்று கூறி அந்தணர் காசிக்குச் செல்வதைத் தடுத்துவிட எண்ணினான்.

ஆனால், அந்தணர் தாம் கொண்ட எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. எப்படியும் காசிக்குச் சென்று மீள்வது என்றே தீர்மானித்து விட்டார். என்றாலும், தம் மனையாளைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டன்றிப் போதல் கூடாது என்ற எண்ணத்தராய்த் தம் மனாட்டியை நோக்கி, “அன்புடையாளே! நம் பாண்டிய மன்னனது அரசாட்சியில் குடிமக்களுக்குப் பயம் என்பது ஒன்று ஏற்படுமா? அவன் குடிமக்களைக் கண்ணும் ஆவியும் போலல்லவோ காத்துவருகின்றான். அப்படி இருக்க, நீ சிறிதும் சிந்தியாமல் இப்படிக் கூறுகின்றனையே! நான் வரும்வரையும் இந்நாட்டு மன்னனது செங்கோல் உன்னைக் காத்துவரும். சிறிதும் அஞ்சற்க. யான் நாளை காலை புறப்பட்டுவிடுகின்றேன். உத்தரவு கொடு” என்று கூறினான். அந்தணனது மனையாள் அதற்குமேல் ஒன்றும் பேசிலள். தன் கணவரை அப்படியே காசிக்குச் சென்றுவருமாறு கூறினாள். அந்தணரும் விடியற்காலை வடக்கு நோக்கிக் காசிக்குப் பயணம் பட்டனர்.

இவை அனைத்தையும் மன்னன் அவ்வந்தணர் வீட்டுத் திண்ணையில் இருந்து கேட்டு, அந்தணர் புறப் படுதற்குமுன் தன் அரண்மனை வந்து சேர்ந்தான் ; அவ்வந்தணர் இல்லத்தைக் காவல் புரியும் பொருட்டு எந்தக் காவலாளியையும் அமைத்திலன். பொற்கைப் பாண்டியனை தினமும் இரவு பதினொரு மணிக்கு நகர் சோதனைக்குப் புறப்பட்டு, நகர்சோதனை முடிந்ததும் அந்தணர் வீட்டுத் திண்ணையில் படுத்திருந்துவிட்டு, விடியற்காலையில் எவர் கண்ணுக்கும் தென்படாமல் தன் அரண்மனைக்கு வந்து கொண்டிருந்தனன். இவ்வாறு பல நாட்கள் தடைபடாமல் நடந்துவந்தது.

காசிக்குச் சென்ற அந்தணர், கங்கையில் நீராடிக் காசி விஸ்வநாதரையும் காசி விசாலாட்சி அம்மையாரையும் கண்டு தரிசித்து மீண்டும் தம் நாடாகிய பாண்டிய நாட்டில் மதுரையம் பதியை அடைந்தனர். அன்று இரவு தாமும் தம் மனைவியுமாக நீண்டநேரம் காசியாத்திரைச் சம்பவங்களைக் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

வழக்கப்படி நகர சோதனைக்கு வந்த மன்னன், உள்ளே இருவர் பேச்சுக்குரல் கேட்பதை உணர்ந்து அக்குரல் யாருடைய குரலாக இருக்கலாம் என்பதைச் சிறிதும் சிந்தியாது, தான் வருவதற்கு முன் எவரோ உள்புகுந்து அந்தணருடைய மனையாளோடு பேசிக்கொண்டு இருப்பதாக எண்ணி, கதவின் அருகே சென்று, “யார்

உள்ளே?" என்று கேட்டான். இந்தக் கேள்வி கேட்கப்பட்டதும், அந்தணர், தான்தான் இவ்வீட்டிற்குரிய எசமானனாகிய அந்தணன் என்று கூறிக்கொண்டே வந்தனர். அரசன் திடுக்கிட்டுப் போனான். "அந்தோ !

நான் அந்தணர் மனையாளுக்கு ஆபத்து வரக்கூடிய செயலைச் செய்துவிட்டேனே! தினமும் நான் வந்துபோவதாக அந்தணர் எண்ணிவிடுவாரே." என்று எண்ணி, திடீர் என்று ஒரு யோசனை தோன்ற, அந்தத் தெருவில் இருந்த எல்லா வீட்டுக் கதவுகளையும் தட்டிக்கொண்டே போய் இறுதியில் தன் அரண்மனையை அடைந்தான்.

அந்தணர்கள் எல்லோரும் வெளியே வந்து "யாரோ திருடன் நம் வீட்டிற்கு வந்தான். நம் வீட்டுக் கதவு

களைத் தட்டிவிட்டுச் சென்றனன். இது என்றும் இவ் வாத நிகழ்ச்சியாக இருக்கிறது? பயம் அற்று வாழ்ந்த இந்த நாட்டில், இப்போது பயம் வந்து புகுந்துவிட்டது. இதனை நம் நாட்டு மன்னனும் பாண்டிமாராசனுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்." என்று தீர்மானித்து, எப் பொழுது பொழுது விடியப்போகிறது என்பதை எதிர் கோக்கி இருந்தனர்.

பொழுதும் விடிந்தது. அந்தணர்கள் ஒரே கூட்டமாகப் பாண்டியன் அரண்மனையை அடைந்தனர். எல்லோரும் மன்னன் கொலுவீற்றிருந்த இடத்தை நெருங்கினர்.

பாண்டிய மன்னனுக்குப் பிராம்மணக் குழு வந்திருப்பதற்குக் காரணம் இன்னது என்பது தெரிந்தாலும், அதனை வெளிக்காட்டாது, "பிராமணர்களே! நீங்கள் ஒரே கூட்டமாக ஏன் இங்கு வந்தீர்கள்?" என்று கேட்டனன். அந்தணர்கள் குழுவில் ஒரு வயது முதிர்ந்த அந்தணர், "அரசே! நேற்று இரவு இதுவரையில் நிகழாத ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அதுதான் திருடன் ஒருவன் பொருளைத் திருடுவதற்காக வந்து எங்கள் வீட்டுக் கதவுகளைத் தட்டிச் சென்றதாகும். உம்முடைய அரசாட்சியில் இப்படி இதுவரை நடந்ததில்லை. இதனை அறிவிக்கவே நாங்கள் இங்கு வந்ததற்குக் காரணமாகும்" என்று கூறினர்.

அந்தணப் பெரியார் கூறிய அனைத்தையும் பொறுமையுடன் கேட்டு, "பிராமணர்களே! அந்தத் திருடனைக் கண்டு பிடித்தால் அவனை என்ன செய்யலாம்?" என்று கேட்டான். எல்லாப் பிராமணர்களும் ஒருசேர "அவ்வாறு எம் வீட்டுக் கதவுகளைத் தட்டிய அவனது கையை வெட்டி விடவேண்டும்." என்று கூறினர்.

இவ்வாறு அந்தணர்கள் அனைவரும் அறையக் கேட்ட அரசன், "அந்தணர்களே! அப்படித் தட்டிய கள்வன் நானேதான்" என்று கூறித் தன் உடைவாளில் இருந்த கத்திகொண்டு தன் கையை வெட்டிக் கொண்டனன்.

பிராமணர்கள் அதன்பின் பெரிதும் வருந்தினர். கதவு தட்டப்பட்டதற்குரிய காரணத்தையும் அறிந்து மேலும் வருத்தப்பட்டனர். வருத்தப்பட்டு யாது பயன்? அரசனது கை வெட்டுண்டது, வெட்டுண்டதுதான்.

ஆனால், அந்தணர்கள் ஆலவாய்ப்பெருமானை நோக்கி வெட்டுண்ட கைகள் பொற்கையாகுமாறு வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்தனர். நல்லவர்களுடைய பிரார்த்தனை வீண் போகாது. ஆகையால், அவ்வாறே ஆலவாய்ப்பெருமானார் அருள்காரணமாக, வெட்டுண்ட கை பொற்கையாகத் திகழ்ந்தது. இக்காரணம் பற்றியே அப்பாண்டியன் பொற்கைப் பாண்டியனென அழைக்கப்பட்டான். இத்தகைய மன்னனது அடிகளைத் தழுவிக் குடிமக்கள்

வாழ்வர் என்று கூறவேண்டுமா ? இதனால்தான்
வள்ளுவனார்

குடிதழீஇக் கோல்ஓச்சம் மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு '

என்று அறிவித்துச் சென்றார்.

பயிற்சி வினாக்கள்

1. மன்னர்கள் எவ்வாறு தம் நாட்டை அரசு புரிப
வேண்டும்?
2. குடிமக்கள் எத்தகைய மன்னரை விரும்புவர்?
3. பொற்கைப் பாண்டியன் இயல்பு யாது?
4. ஏன் பாண்டியன் அந்தணர் வீட்டுத் திண்ணையில்
தினமும் வந்து தங்கிச்சென்றான்?
5. பாண்டியன் ஏன் அந்தணர் வீட்டுக் கதவுகளைத்
தட்டிச் சென்றான்?
6. பாண்டியனுக்குப் பொற்கைப் பாண்டியன் எனப்
பெயர் வரக் காரணம் யாது?
7. "குடிதழீஇ" என்ற குறட்டு விளக்கம் தருக.

8. உயர்ந்த எண்ணமே உன்னத எண்ணம்

நம்மனம் பலவாறு எண்ணும் பண்புடையது. அவ்வாறு எண்ணப்படும் எண்ணங்கள் கீழ் நோக்கிச் செல்லக்கூடிய எண்ணங்களாகவும், மேல் நோக்கிப் போகக்கூடிய எண்ணங்களாகவும் இருக்கக்கூடும். ஆனால், நாம் எண்ணும் எண்ணங்கள் மேல் நோக்கிச் செல்லக்கூடிய எண்ணங்களாகவே அமையவேண்டும். இப்படி எண்ணும் எண்ணங்கள் நம் ஊழ் காரணமாகத் தடைபட்டுப்போகும் நிலை ஏற்படினும், அதன் பொருட்டுக் கொண்ட உயர்வான நினைப்புக்களை விட்டொழிக்கக் கூடாது. விடாது உயரிய எண்ணங்களையே உன்னி வருவாமானால், அவ்வெண்ணத்தின் வன்மை, தடைகளையும் தள்ளி முற்றுவிக்கும் நிலைகளைத் தரும் தன்மையினைப்பெற்று விளங்கும். இதுவே வள்ளுவருடைய கருத்தும் ஆகும். நினைப்பவை யாவும் உயர்ந்த நினைப்புகளாக இருக்கட்டும்; அவ்வுயரிய நினைப்புகள் ஊழ் காரணமாகத் தள்ளப்பட்டாலும், நினைவுகளின் வன்மை தள்ளாத தன்மையினை உடையதாகும் என்பதன்றோ அவரது கருத்து. இக்கருத்தினை உலகம் போற்றும் உத்தமராகிய இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைக்கொண்டும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் பரம ஏழைகளாகி விளங்கிய பிராம்மணக் குடியில் தோன்றியவர். இவர் ஆயிரத்து எண்ணூற்று முப்பத்து மூன்றாம் ஆண்டில் பிப்ரவரி மாதம் இருபதாம் தேதியில், ஹுக்கிளி ஜில்லாவில் தோன்றிய மகான் ஆவார். இவரது பெற்றோர்கள் ஏழைகளாயினும், நல்ல பண்புகள் பலவும் பெற்றவர்கள். அப்பண்புகள் நம் இராமகிருஷ்ணரிடம் அமைவதாயின. “நூலைப் போலச் சேலை, தாயைப் போலப் பிள்ளை” என்பது பழமொழியல்லவா? அந்த முறையில் பெற்றோர் பண்பினை இராமகிருஷ்ணர் பெற்றது பாராட்டற் குரியதே யாகும்.

இராமகிருஷ்ணர் இனையவராக இருந்தபோதே இவர்பால் சில அரிய குணங்கள் குறிப்பாகக் காணப்பட்டன. இவர் தமது முன்னைய பிறப்பின் நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் அறிந்திருந்தார். இவர் நம் நாட்டில் நல்ல உப தேச மொழிகளை உணர்த்துவதற்காகவே இறைவனால் அனுப்பப்பட்டவர் என்ற உணர்ச்சியும் அவரிடம் இளமை முதற்கொண்டே இருந்துவந்தது.

இவர் கல்வி பயிலும் பொழுட்டுக் கிராமப் பள்ளிக் கூடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆனால், இவருடைய மனம் படிப்பில் மிகுதியும் ஈடுபடவில்லை. ஆகவே, பள்ளிக்குப் போவதையும் நிறுத்திக்கொண்டார். இதற் கிடையில் இவரது தந்தையாரும் இறந்துவிட்டனர்.

குடும்பபாரமும் இவரைத் தொடர்ந்தது. இவர் குடும்பத்தை நடத்த ஒரு வழிகாண நேர்ந்தது.

இவர் தட்சணேஸ்வரத்தில் காளி கோயிலில் பூசாரியாக நியமிக்கப்பட்டார். தினமும் காளியைப் பூசனை புரிந்து வந்தார். பூசைக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தினமும் சேகரித்து, அவற்றைக்கொண்டு ஒழுங்காகப் பூசை புரிந்துவந்தார். இப்படிச் சிலகாலம் நடந்தது. இராமகிருஷ்ணர் எப்போதும் உயர்ந்த நாட்டமே கொண்டவர். சிந்தனையில் ஆழ்பவர். ஆதலால், காளியின் உருவத்திலேயே இவருக்குப் பல சந்தேகங்கள் உண்டாகி விட்டன. “இந்த உருவம்வெறும் உருவமா? அன்றி, அவ்வுருவத்தில் உயிரும் உண்டா?” என்றெல்லாம் நினைக்கத் தொடங்கினார். சிற்சில சமயங்களில் காளியை நோக்கி, “நீ இருக்கின்றாயா?” என்றுகூடக் கேட்டார். இப்படி எண்ணியும் கேட்டும் இவருக்குப் பதில் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. இவரது கனவில் காளியின் அருளால் சில தெய்வீகக் காட்சிகள் தோன்றலாயின. ஆகவே, இவர் தினமும் காலை மாலைகளில் பூசைத் திரவியங்களைக் கொண்டு சென்று காளியைப் பூசிக்கும் பணியையும் நிறுத்திவிட்டார். அக்கோயிலுக்கு அருகே இருந்த ஒரு காட்டில் ஒரு தனி இடத்தில் அமர்ந்து, கண்மூடி மௌனியாக இருந்து உண்மை காண முயன்றார். உலகை மறந்தார். உணவை மறந்தார். இவர் இவ்வாறு உணவும், உணர்ச்சியும் இன்றி மௌன

மாக இருப்பதைக் கண்டவர் இவர் ஒரு பைத்தியக்காரர் போலும் என்றுகூட எண்ணிவிட்டனர்.

இவ்வாறு இராமகிருஷ்ணர் தமது உயரிய நோக்கத் தைப் பெறத் தவம் செய்கையில், ஒரு மாது சிரோன் மணியார் இவர் இருக்கும் இடத்தை நாடிவந்தனர். அம்மாதரார் சந்நியாசியாவார். அவ்வம்மையார் இவரது உறுதியையும் உண்மையையும் கண்டு, பல நாட்கள் இவரிடமே இருந்து இவருக்கு யோகம் செய்யும் முறைகளைக் கற்றுக்கொடுத்தார். பின்பு இந்தியாவில் இருந்த பல மதங்களின் உண்மைகளை உரைத்தருளினார். இவை யாவற்றையும் இந்த அம்மையாரிடமே ஐயம் திரிபற ஒதி, உணர்ந்தார். இந்த அம்மையார் சென்றபின் ஒரு பெரிய சந்நியாசி வந்து சேர்ந்தார். அவர் இராமகிருஷ்ணருக்கு வேதங்களில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை விளக்கமாக எடுத்து மொழிந்தனர். அவற்றையும் சந்தேக விபரீதம் அற இராமகிருஷ்ணர் உணர்ந்துகொண்டார். ஆகவே, இராமகிருஷ்ணர் இளமையில் பயின்ற பள்ளிக்கூடப் படிப்புக் கொஞ்சமேயானாலும், காளிதேவியார் கடாச் சத்தாலும் பெரிபோர்களுடைய வருகையாலும் பல வருடங்கள் படித்தாலும் அறிந்து கொள்வதற்கு அருமையான கருத்துக்களை அறிந்து கொண்டார். பேரறிஞராகத்திகழ்ந்தார்.

இராமகிருஷ்ணர் இளமையில் உலக இன்பத்தில் மிகுதியும் ஈடுபடாமல் தெய்வீக ஈடுபாட்டினும் உண்மை

யைக் காணவேண்டும் என்ற எண்ணத்திலும் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்ததை அறிந்த இவரது சுற்றத்தார் இவருக்கு இளமையிலேயே திருமணம் செய்துவைத்தனர். இவ்வாறு இவருக்குத் திருமணம் செய்ததன் நோக்கம், கலியாணம் ஆனபிறகேனும், உலக இன்பத்தில் ஈடுபட்டு இல்லறத்தை இனிது நடத்தக்கூடும் என்பதற்காகவே என்க. இவருக்கு மணுட்டியாக அமைந்தவர் மிக இனியர். அது ஒருவிதத்தில் இராமகிருஷ்ணருக்கு நன்மையாக இருந்தது. அந்த அம்மையாரை விடுத்துத் தம் நோக்கத்தை நிறைவேற்றக் காட்டிற்குப் போய்த் தவம் செய்ய வசதி தந்தது.

அம் மாதரார் வளர்ந்து பெண்மை நலம் வாய்த்த பின் தம் கணவராம் இராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர் தவம் செய்திருந்த இடத்தை அடைந்து, அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிய வண்ணம் இருந்தார். இராமகிருஷ்ணரது தவப்பயன், காணும் மாதர்கள் அனைவரையும் தாயாகவே கருதும் நிலையினைத் தந்திருந்தது. ஆகவே, தமக்கு வாழ்க்கைபட்ட அம்மையாரையும் தாயாகவே கருதித் தமக்குத் தொண்டுசெய்ய அமர்த்திக்கொண்டனர். அவ்வம்மையாரும், தம் கணவனாரிடம் தாம் அவரை உலக இன்பத்தில் ஈடுபடுத்துவதில்லை என்றும், சிஷ்யையாக இருந்து தொண்டு செய்துகொண்டிருப்பேன் என்றும் உறுதி கூறினர். இந்த முறையில் அம்மையார் இராமகிருஷ்ணருக்குத் தொண்டு புரிந்துவந்தார்.

இராமகிருஷ்ணர் தவம் கிடந்து பல மதங்கள் உலகில் இருப்பினும் அவைகள் எல்லாம் கடவுள் ஒருவர் உளர், அவரை அடைய உயிர்கள் முயலவேண்டும், என்பதைத்தான் உணர்த்துகின்றன என்பதையும், மக்கள் ஒழுக்க முடையவராய் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதையும் மக்களுக்குள் வேறுபாடு இருத்தல் கூடாது, எல்லோரும் ஒன்றே என்பதையும் நன்கு உணர்ந்து, அவற்றையே பலருக்கும் உணர்த்தி வந்தார். உலகமக்கள் பிறந்து இறந்துபோவதில் பயனில்லை. அவர்கள் நல்வழி காண வழி யாது என்ற உயர்ந்த சிந்தனையினால்தான், அவர் பூசையை வெறுத்து, உலகஇன்பத்தை வெறுத்து, உணவை வெறுத்து, தவம் செய்யலானார். இவர் உன்னிய உன்னதமான எண்ணம் இறுதியில் இவருக்கு இன்பமே தந்து ஈடேறவும் செய்தது.

இவ்வாறு உயரிய எண்ணம் கொண்டு உண்மைகளைக் கண்ட உத்தமராம் இராமகிருஷ்ணர், பின்பு கல்கத்தா வந்து சேர்ந்தார். அங்குப் பற்பல இடங்களுக்குச் சென்று தாம் கண்ட உண்மைகளை மக்களுக்கு உபதேசித்து வந்தனர். இவரது உபதேச மொழிகளுக்குப் பலர் செவிசாய்த்து இவருக்குச் சீடர் ஆயினர். அவ்வாறு சீடர்களானவர்கள் பலருள் சிறப்பாக ஆண்சமூகத்தில் சுவாமி விவேகானந்தரையும், பெண்கள் இனத்தில் மிஸ் மார்க்கரட்டுபோபா அம்மையாரையும் குறிப்பிடலாம். இவ்வம்மையாரே நிவேதித்தா என்பவர் ஆவார்.

இராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸரது உபதேசம் கல்கத்தா வையும் கல்கத்தா சார்ந்த ஊரையும் மட்டும் வசப் படுத்தவில்லை. இந்தியாவில் பல பாகங்களையும் வசப் படுத்தியது. அதனால், பல பாகங்களிலுமிருந்து பலரும் வந்து பல கேள்விகளைக் கேட்டுத் தம் ஐயங்களை நீக்கிக் கொண்டு சென்றனர். இவரும் சிறிதும் சணக்காமல் யார்வந்து கேட்பினும், எந்த நேரத்திலும் வந்து கேட்பினும் அவர்கட்கு இருந்த ஐயங்களையும் நீக்கி வந்தனர். இப்படி இவர் இடைவிடாமல் பேசியும் உபதேசம் செய்தும் வந்ததால் இவருடைய தொண்டை தொந்தரவு செய்ய ஆரம்பித்தது. தொண்டையில் சதை வளரத் தொடங்கியது. அதையும் பொருட்படுத்தாது, தம் உடலில் பற்று வைக்காது, மக்கள் நல்வழிப்பட்டால் அதுவே போதுமானது என்ற எண்ணத்தினராய் உபதேச மொழிகளை உரைத்தே வந்தார். வினாக்களுக்கு விடை கூறியே வந்தார்.

இவ்வாறு இவர் இடைவிடாமல் தம் தொண்டைச் செய்து வந்ததால், இவருடைய தேகம் இளைக்கலாயிற்று: சோர்வு அடையலாயிற்று. ஆகவே, இராமகிருஷ்ணபரம ஹம்ஸர் தம் உடல் மெலிவைக் கண்டு தம் சீடர்களை நோக்கி, “சீடர்களா, இனி என் உயிர் என் உடலில் நிற்காது. பிரிந்தே போகும். ஆகவே, நீங்கள் என் அருகி லிருந்து வேதங்களிலுள்ள சுலோகங்களைப் பாராயணம் செய்த வண்ணம் இருங்கள்,” என்றார். அவர்களும் அவர்

இட்ட கட்டளைப்படி வேத வாக்குகளைப் பாராயணம் செய்துகொண்டிருந்தனர். இப்பாராயணங்களைக் கேட்ட வண்ணமே இராமகிருஷ்ணரது உயிர் உடலைவிட்டுப் பீரிந்தது. அவர் பூதஉடல் விட்டுப் புகழ்உடல் பெற்றார். இவ்வாறு இவர் புகழ் பெற்றது எதனால்? இவர் எண்ணம் உயரிய எண்ணமாக இருந்ததால் அல்லவா? அத் தகைய உயரிய எண்ணங்களையே உன்னும் நிலை உங்கட்கும் உறுவதாக. இந்நிலை ஏற்படின் தெய்வ அருளும் கிட்டும். பெரியோர்களும் தாமே வந்து அருள் செய்து மீள்வர்.

‘ உள்ளுவ எல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது
தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து ’

பயிற்சி வினாக்கள்

1. நம் எண்ணங்கள் எத்தகையனவாய் இருத்தல் வேண்டும்? ஏன்?
2. இதுபற்றி வள்ளுவர் கருத்து யாது?
3. இராமகிருஷ்ணர் ஏன் காளி கோயிலில் பூசை செய்ய நேர்ந்தது?
4. இவருக்கு வேத ஞானமும், போக ஞானமும் எப்படி வந்தன?
5. இவர் மனைவியார் ஏன் இவருக்குச் சீடர் ஆயினர்?
6. “உள்ளுவ எல்லாம்” என்ற குறட்டு வினக்கம் தருக.

அருஞ்சொற் பொருள்

செய்யுள் 1. அகாமுதல = “அ” என்னும் எழுத்தை முதலாக உடையன, ஆதிபகவன் = முதன்மையான கடவுள், முதற்று = முதலாக உடையது.

செய்யுள் 2. இலம் = பொருள் இல்லாதவராய் உள்ளோம், எவ்வம் = இழிவான (சொல்லை), உரையாமை = சொல்லாதபடி, குலனுடையான் கண்ணே = நற்குடியில் பிறந்தவனிடத்தில்.

செய்யுள் 3. உய்வு = தப்பும் வழி, செயற்கன்றி = பிறர் செய்த உபகாரத்தை, கொன்றமகற்கு = மறந்தவனுக்கு.

செய்யுள் 4. அஃதிவார் = அந்தப் புகழை இல்லாதவர், தோன்றலில் = பிறப்பதெனிட.

செய்யுள் 5. அறகினை = புண்ணியச் செயல்களை, ஓவாதே = இடைவிடாமல், ஒல்லும் வகையால் = இயன்ற அளவு, செல்லும் வாய் எல்லாம் = செல்லும் இடங்களில் எல்லாம்.

செய்யுள் 6. பூரிபார்கண்ணும் = அற்பர்களிடத்திலும்.

செய்யுள் 7. குடி = குடிமக்களை, கோல் ஓச்சம் = செங்கோல் நடத்தும், மா = பெரிய, உலகு = உலக மக்கள்.

செய்யுள் 8. உள்ளுவ = நினைக்கின்ற எண்ணங்கள், உள்
 ளல் = நினைப்பாயாக, தள்ளினும் = விதிவசத்தால் கை
 கூடாமல் போயினும், தள்ளாமை நீர்த்து = ஒழிக்கப்
 படாத தன்மையுடையதாகும்.